

CAL CANTER

OHNIVÉ PEKLO ARIM

Přeložil Jaroslav Kuřák

KNIHOVNIČKA
RODOKAPSU
52

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Do Galaxie se po mírovém ujednání mezi pozemšťany, zastoupenými Renem Dharkem, a Gianty v čele s pětičlenným Calem vrací klid, ale jen nakrátko. Obě civilizace jsou ohroženy novým nebezpečím, kterému vědci dali jméno Nor-ex. Záhadným způsobem se zmocňuje pozemských lodí, i celých giantských měst. Vypadá to, jako by se kosmický Čas vydal na lov Prostoru...

* * *

„Ale kdepak, pane Colle, nezbláznil jste se. Klid... Vezměte si nejdřív tabletku.“

Dr. Brown, všeobecně uznávaný neurolog z Chicaga, podal svému pacientovi psychorelaxans a sklenici vody. Goll polkl tabletu a pokračoval.

„Takže já si jen tak hovím a dívám se na televizi...“

„Který program?“

Brown se snažil získat čas. Přestože se navenek tvářil klidně, byl napjat a rozrušen. Tohleto už byl dnes odpoledne třetí případ. Naklonil se a pozorně sledoval svůj protějšek. Pacienta ošetřoval už delší dobu kvůli nevinným neurotickým potížím.

„No, o mistrovství v boxu, určitě jste o tom už slyšel, doktore.“

„Ano, ano...,“ přitakal Brown. Moc se o sport nezajímal, ale o zmíněném zápasu slyšel.

„No, takže ti dva si začli vzájemně upravovat fasádu...,“ zahájil zevrubnou zprávu pacient a doktor s uspokojením sledoval, jak uklidňující prostředek pomalu zabírá. Pak si vzpomněl na plnou čekárnu.

„Co se stalo potom?“ přerušil Colla. „Proč jste se najednou tak rozrušil? Bylo to tím boxem?“

Napjatě čekal na odpověď. Bude podobná jako u obou předcházejících případů?

„Ne, kdepak, doktore,“ řekl Coll a uvolněný výraz tváře vystřídal škleb. „Najednou jsem uslyšel hlas...“

„Zřejmě televizní reportér?“ snažil se doktor bagatelizovat problém, ale v duchu uvažoval - bylo by to možné? Masová hysterie?

„Ne, to nebyl reportér. Nejsem blázen,“ zavrtěl hlavou Coll a bezděčně pohlédl z okna ven na třpytivou hladinu jezera Michigan.

Brown měl jako lékař jméno, mohl si dovolit přijímat své pacienty na venkovském sídle.

„To byl hlas, který k té věci vůbec nepatřil. Mluvil kdosi, kdo vůbec nebyl v místnosti. Mluvil v mé hlavě, doktore. A ještě ke všemu úplně zmatený věci. Jenom proto jsem se tak vylekal a hned jsem jel za váma.“

„Co myslíte, že jste slyšel?“ položil Brown rozhodující otázku, přestože už znal odpověď. Text, který Coll slyšel, měl Brown napsán před sebou, zapsal si ho při jednom z předcházejících případů.

„Divný věci,“ zopakoval Coll. „*Já, Cal, volám vás, Zatrácence, na pomoc. Ohrožuje nás existence časoenergie. Jestliže zanikneme, nikdo za nás nebude moci plnit úkol Strážců vesmíru. Přijďte, než bude pozdě...* Co je vám, doktore?“

Brown sebou při prvních slovech trhl. Takže se nemýlil. Coll byl ten den dopoledne třetím pacientem, který tvrdil, že v duchu slyšel slova. To už nemohla být náhoda. Ale co za tím bylo? Nakažlivá psychická choroba?

„Mně? Nic...,“ odvětil doktor, ale chápal, že toho řekl málo.

Co měl povědět?

Pravdu neznal. To však bylo tím posledním, co Collovi by směl přiznat. Pacient nehledá u lékaře jenom pomoc, ale také čeká, že toho doktor ví víc než on.

Brown se tedy rozhodl pro jakési všeobecné vysvětlení.

„Je to nevinná záležitost, která by vás vůbec neměla zneklidňovat, pane Colle.“ Doktor zjišťoval, že klidný tón jeho hlasu zapůsobil. Aby ho umocnil, pohodlně se opřel v křesle a zapálil si doutník. „Náš mozek je, zjednodušeně řečeno, fantastická centrála, vybavená obrovskou pamětí, které říkáme vzpomínky. Tato paměť však neobsahuje pouze to, nač jsme schopni si vzpomenout, nýbrž mnohem víc, pane Colle. Teorie, že ve skutečnosti nezapomeneme nikdy nic, nebyla dosud vyvrácena.“

Coll mlčel pln očekávání.

„Můžeme svůj mozek používat podle potřeby,“ pokračoval Brown. „Například když chceme vyřešit nějakou algebraickou úlohu. Naše vůle je v mnohých ohledech identická s naším vědomím.“

„Aha,“ řekl Coll, aby vůbec něco řekl.

„Jistě,“ přívětivě se usmál Brown. „Tyhle zdánlivě zapomenuté vzpomínky se nám často objevují ve snu... Jako mozaika zdánlivě nesouvisejících věcí.“

„To je fakt,“ přitakal Coll. „Znám to...“

„Podvědomí se však neprojevuje jenom ve spánku,“ dále vysvětloval Brown. „Může pronikat do vědomí, jsme-li kupříkladu mimořádně soustředěni na určitou věc. To byl očividně váš případ. Soustředil jste se na utkání v boxu a měl jste denní sen. Nic jiného než obyčejný denní sen, pane Colle. V praxi se s takovými věcmi setkáváme často.“

Brown cítil úlevu. Vstal a poklepal Collovi na rameno. „Škoda, že jste kvůli takové maličkosti přišel o zbytek utkání.“

Coll byl spokojen. „No, zaplaťpámbu. Já už myslel, že jsem zralej na psychiatrii. To, co jsem slyšel, bylo hodně nesmyslný, víte...“

Brown doprovodil Colla ke dveřím. Když se za pacientem zavřely, dopřál si nejdřív pořádný hlt whisky. Přemítal, ale nedocházel k žádnému závěru.

Bylo to vůbec možné?

Hlavou mu proletěly stovky hypotéz. Sotva se vynořily, zamítal jednu po druhé.

Heslem byla masová hysterie - termín ze středověku psychiatrie. Něco takového nechtěl brát na vědomí.

„Koneckonců máme dnes 20. května 2056,“ zavrčel. Než si pozval dalšího pacienta, láhev a sklenici schoval. Zároveň si předsevzal, že se o té podivné záležitosti večer poradí s kolegy.

* * *

„Tati, znáš Cal?“ zeptalo se ve stejnou dobu v Londýně jedno děvčátko svého otce.

„Mhmmm,“ uvažoval otec. „Ne, Babsi, neznám nikoho s takovým jménem. Nemáš snad na mysli pana Carlyseho odvedle?“

„Ne,“ zavrčela dívka vážně hlavou. „Říkal, že je Cal a že potřebuje pomoc. Taký řek zatraceně.“

„Nadávat není hezké,“ mírně ji káral otec. „O čem jsi vlastně s tím panem Calem mluvila? Je to některý z chlapců, se kterými si hraješ?“

„Žádný chlapec. Vůbec jsem ho neviděla. Ale byl tady a mluvil na mě. Taký říkal něco o strážích.“

Otec se usmál. Pohladil kaštanové vlasy šestileté dcerky. Hrála si, ponořila se do hry. Má moc fantazie, říkal si. Nic víc to nebude.

„Pojď domů, za chvíli bude večer,“ dodal. „Jestli se ten tvůj pan Cal zase ozve, vyříd' mu ode mě pozdravy!“

„Dobrá,“ odpověděla holčička vážně. „Ale jestli mu nepomůžeme, bude mrtvej a už se nebude moct hlásit.“

„To se teprve uvidí,“ uklidnil ji otec. „Za chvíli se přijď najíst.“

Šel domů a za okamžik na vše zapomněl. Pozdravil se s manželkou, vyměnili si pár slov a žena pak zničehonic řekla: „Jíme, je možný, aby měl člověk za bdělého stavu sny?“

„Jak to myslíš?“ vzhlédl muž od novin.

„No,“ pokračovala váhavě. „Před krátkou dobou jsem měla takovej pocit, jako by se mnou někdo mluvil. Ale byla jsem v domě sama. Takže se to logicky odehrávalo jenom v mém mozku. Ale bylo to hrozně zřetelný...“

Jim se zarazil.

„Co to bylo? O čem to bylo? Jaký to bylo? Mělas pocit, že mluví muž, nebo žena?“

„Text byl nějaký divnej, nic jsem si pod tím nedokázala představit. Ale zapsala jsem si to,“ řekla a vytáhla bloček. „Já, Cal, volám vás, Zatrácence, na pomoc. Ohrožuje nás existence časoenergie. Jestliže zanikneme, nikdo za nás nebude moci plnit úkol Strážců vesmíru. Přijďte, než bude pozdě...“

A ruka s blokem jí klesla. „Hej, Jíme, co je to s tebou? Ses nějaký bledej...“

„Je to divný.“ špitl Jim. „Babsi to slyšela taky. Právě mi o tom říkala. Myslel jsem si, že má jenom moc bujnou fantazii...“

„Cože? To přece není možný! Je to přece dítě!“

„Vím stejně málo jako ty, ale je to tak,“ konstatoval Jim. Už se probral z počátečního šoku. „Babsi mluvila o nějakým panu Calovi. Musela podlehnout stejnému vlivu jako ty. Pověz, co ti ten hlas připomínal?“

„Byl neosobní. Jakoby z dálky...“ Jimova žena to nebrala příliš vážně. Spíš byla zvědavá. Myslela si, že by mohlo jít například o výsledek pokusů.

„Nejde o nějaký nový rozhlasový médium?“ zeptala se.

„Vyloučeno,“ odmítal Jim. „Kdyby někde něco takovýho dělali, musel bych o tom vědět. Jsem přece dost dlouho šéfem výzkumu v United Electric... Ne. Za tím bude něco jinýho.“

Manželka zneklidněla: „Neměli bysme zavolat doktora Wilsona? Kvůli dítěti...“

„Myslím, že to nebude nutný.“ uklidňoval ji Jim. „Ani ty, ani Babsi,

nejste přece nemocný... Což se zpětně potvrzuje tím, že jste to slyšely obě.“

„A co ty?“

„Já nic. Určitě jsem nic neslyšel. Třeba to na každýho nepůsobí.“

„Cože? Takže ty věříš, že na tom něco je?“

„Jistě. Může to bejt mentální vysílání. Dokonce si umím představit, jak to asi může fungovat... Vzpomeň třeba na Gianty. Pokud vím, mají pětičlenný vedení, který si říká Cal. Domlouvá se s lidma telepaticky...“

„Gianti? Proboha. To si myslíš, že jsme slyšely Gianty?“ zděsila se Jimova žena. „Pak je jenom dobře, jestliže jsou v nebezpečí. Jsou to ďáblové... To myslíš, že by mohli být na Zemi?“

„Ale ne,“ uklidňoval Jim. „Určitě to přišlo z kosmu. Třeba to má něco společnýho se zmizení POINT OF a těch ostatních lodí...“

„Vzpomínám si, říkali to ve zprávách. Ale nedávala jsem pozor. Moje místo je tady na Zemi. Vesmír mě moc nezajímá.“

„Obávám se, že se o něj budeme muset zajímat,“ poznamenal Jim. „Pomysli jen na invazi Giantů. Kdybychom tenkrát měli lepší techniku, snad bychom je odrazili. Tenkrát jsme ji neměli, teď už nějakou máme - techniku Tajemných i techniku invazorů jenom proto, že jsme sami byli v kosmu aktivní.“

Žena na něj hleděla pochybovačně. Otrásla se. „Představ si, že bych musela pořád poslouchat takový tajemný hlasy z vesmíru... Ne, děkuju pěkně. Nechci.“

* * *

„Bezesporu jde o mentální volání Calu.“

Bernd Eylers, šéf Galaktické Bezpečnostní Organizace, krátce zvané GBO, vzrušeně přecházel po své kanceláři v Alamo Gordu. V ruce svíral souhrn informací, které právě dostal.

Eylers měl na takové věci nos, ihned pochopil, že se jedná o realitu, proto vyzval své specialisty, aby se rychle informovali ve všech světadílech.

O pár minut později se centrála GBO stala bzučícím úlem.

Nasazení Eylersových lidí bylo pouze rutinní záležitostí, protože od chvíle zmizení POINT OF se všichni důležití muži nacházeli ve stavu bojové pohotovosti.

Diktátor Dewitt byl už sice po smrti a jeho přívrženci rozprášeni, přesto však existovaly síly, čekající na slabost ve vedení Země, aby mohly využít situaci a chňapnout po moci.

Eylers měl na mysli především Robony. Ti bojácnější kolem něj dokonce tvrdili, že si Roboni vytvářejí stát ve státě.

Momentálně se šéf GBO nacházel ve zpravodajském sále a dával si shrnout nejnovější informace. U přístrojů sedělo pět desítek mužů, udržovali spojení s centrály po celé Zemi.

Bernd Eylers kráčel od muže k muži a nechal se od každého v krátkosti informovat.

Doprovázel ho jeden muž.

Dharkův zástupce na Zemi Henner Trawisheim. I on patřil k těm, kdo zaslechli volání Calu. Byl to on, kdo Eylerse informoval jako první.

„Jak to vypadá?“ ptal se nyní.

Eylers se přitočil k tmavovlasému mladíkovi. „Půjdeme do počítačového sálu. Počítač dostává zprávy přímo ze sítě. Nechal jsem mu zaktivovat analyzátor. Už by měl mít nějaké závěry.“

„Oukej. Ta věc mě zajímá z mnoha ohledů. Nejdřív ze všeho je nutné zjistit, kolik lidí zachytilo volání Calu. To kvůli pravděpodobné panice, která by mohla vypuknout... Doufejme, že jich nebylo mnoho.“

„Masovou hysterii si nemůžeme dovolit,“ přitakal Eylers, vytáhl přede dveřmi z kapsy identifikační kartu a dveře se s tichým zabzučením otevřely.

Oba muži vstoupili a šli rovnou k ovládacímu panelu počítačového systému.

„Připraven?“ zeptal se Eylers počítače.

„Připraven,“ odpověděl neosobní hlas z reproduktoru.

„Otázky pro analyzátor,“ pokračoval Eylers. „Kolik lidí mohlo slyšet volání Calu? Jaká je příčina a jaký původ? Lze očekávat

masovou hysterií obyvatelstva Země? Kdo je příjemcem volání?... Jsou mé otázky přesné?“

„Přesné,“ odvětil počítač. „Odpovědi za 75 vteřin.“

Museli chvíli počkat. Trawisheim přelétl pohledem složité zařízení a řekl: „Možná, že už brzy budou existovat lidé, kteří se v mnoha ohledech takovému počítači vyrovnají...“

„Myslíte Kyborgy?“

„Ano. Specializovaní lidé s umělými orgány... Vyvíjíme je v údolí Brana v Himalájích, jak víte... Znamenají start nové epochy.“

„Ale nedej Bože, aby se Kyborgové dostali do rukou nějakého zločince...“

„No, prozatím je výzkum ve spolehlivých rukou Echriho Ezbala. Ale je dobře počítat se vším. A připravit se odpovídajícím způsobem,“ řekl Trawisheim, ale to už mu do řeči skočil počítač:

„Počet lidí, kteří zaslechli volání, činí zhruba půl milionu. Volání je reálné a přichází z kosmu. Podle dosavadních informací však nelze zjistit, zda skutečně přichází od Calu, nebo od Giantů, nebo od koho. Pravděpodobnost masové hysterie činí 7,9 procenta. Je velice malá, protože existuje hodně lidí, kteří si myslí, že jde o pouhé pomnutí smyslů. Se 68 procenty pravděpodobnosti je volání určeno Renu Dharkovi. Konec odpovědí.“

Zároveň z počítače vypadla fólie s vytištěnými odpověďmi.

„Docela to ujde,“ oddechl si Trawisheim. „Panika ve velkých městech by znamenala i neodhadnutelné oběti, zvláště nyní, kdy lidé znervózňeli díky zmizení části flotily.“

„Já tomu nerozumím...,“ povzdechl si Eylers.

„Že Gianti volají o pomoc bytosti, které jsou proti nim technicky i vývojové velmi zaostalé?“

„Přesně tak. Jak jim můžeme pomoci, když si oni nejsou schopni poradit? Mají stokrát víc lodí než my, možná víc. A co je to vůbec časoenergetická existence?“

„O tom by zřejmě nemělo být pochyb,“ rozhodně odvětil Trawisheim. „Tím je pravděpodobně nazván jev, kterému jsme my dali jméno Nor-ex. Není mi dvakrát dobře při pomyslení na možnost, že by mohla existovat nějaká souvislost mezi voláním o pomoc a tím nepochopitelným jevem či bytostí.“

„U všech planet. Pak to znamená, že naše flotila upadla do stejného nebezpečí,“ přiškrcené pravil Eylers. „Jinak si totiž neumím

vysvětlit, proč by se nikdo, ani POINT OF, nehlásil na Zemi.“

Muži vstoupili na transportní pás. Vraceli se do zpravodajské centrály. Eylers tam vykročil k nejbližšímu videofonu. Namačkal tajné číslo, umožňující přímé spojení s velkou hypervysílačkou v Cent Fieldu. Na obrazovce se objevila tvář nějakého důstojníka. Eylerse ihned poznal.

„Máte nějaké nové zprávy?“ zeptal se Šéf GBO.

Důstojník zavrtěl hlavou. „Bohužel ne, pane Eylersi. Přitom máme veškerý příjem nastaven na maximální výkon.“

„Ale POINT OF, nebo některá z ostatních lodí přece musely alespoň pípnout!“ ostře dodal Trawisheim.

„Sem určitě nic nedošlo,“ odvětil spojař. „Naše lodě se po transici už neohlásily. V této souvislosti chci upozornit na fakt, že v naší části Galaxie obecně poklesla jindy čilá hyperspojová aktivita. Zaznamenáváme sice nějaké signály hypervysílaček, ale je to neobvykle daleko.“

„Díky. Kdyby se některá loď ohlásila, dejte mi okamžitě vědět,“ řekl Eylers. „Jednou to udělat musí.“

Vypnul spojení.

„O hádanku víc,“ dodal Trawisheim.

„Cože?“

„Očividné stažení ostatních kosmických bytostí. Ještě před nedávnem tu bylo, soudě podle jejich vysílání, pěkně čilo a teď? Ticho. Vůbec nic. Odletěly. Proč?“

„Bohužel se jich neumíme zeptat,“ pokrčil rameny Eylers. „Ale je to zneklidňující. To docela určitě. Nejdřív to stěhování mnoha cizích inteligencí do naší Galaxie a pak jejich odsun...“

„Že by Nor-ex?“ vyslovil Trawisheim domněnku. „Možná utíkají před ním.“

„To by bylo příliš zlé... Kdyby všechny kosmické bytosti prchaly před Nor-exem... Víte, jaký je to společný potenciál síly? A že by ani ten neobstál? Tomu moc nevěřím.“

„Známe vůbec jeho možnosti? Zatím dal zmizet jen pěti našim lodím,“ namítal Trawisheim.

„A sice jednotlivě. Ne naráz...“

„To ovšem není důkaz, že by je Nor-ex nedokázal spolknout i naráz...“

„Spolknout. Jak to zní...,“ snažil se Eylers o žert.

„No, co jiného se s našimi loděmi vlastně asi stalo? Existují vůbec ještě? Vědci tvrdí, že je Nor-ex unesl do jiného časoprostoru. Je tomu opravdu tak? A pokud ano, k jakému účelu? Žijí ještě posádky? Především ale,“ zvedl Trawisheim hlas, „kdo nám zaručí, že neunesl už i Rikerovy lodě a POINT OF?“

Eylers se udeřil pěstí do otevřené dlaně. „Jako pesimistu vás tedy ještě neznám...“

„Řekněte raději jako realistu,“ klidně namítal Trawisheim. „Nemá smysl zavírat oči před skutečností, jakkoli je plna nebezpečí a nejistot.“

„Máte recht,“ řekl Eylers a úkosem na Dharkova zástupce pohlédl. Měl z něj respekt, obdivoval, jakým způsobem se vyhýbá emotivním soudům a zůstává oběma nohama na pevné zemi.

„Musíme trochu usměrňovat tok informací...,“ pokračoval Trawisheim.

„Jak to myslíte?“

„Kvůli veřejnému mínění, Eylersi. Bylo by chybou informovat přesprlíš. Už ta ztráta pěti lodí měla raději zůstat utajena.“

„Mhmmm,“ přitakal Eylers. „A co demokratické principy?“

„Ty já podporuji, pokud neznamenaají všeobecné ohrožení vinou škodlivých důsledků,“ odporoval Trawisheim. „Tady však jsou. Lidé jsou zneklidněni. Umějí si spočítat, že jedna a jedna jsou dvě a že nevysvětlitelné mlčení 35 lodí neznamenaá nic příjemného... Co bychom měli z neklidu a chaosu? Co by to vyřešilo? Nic. Nanejvýš by to ztížilo provádění případných nejnutnějších opatření. Lidé nám nemůžou pomoci. Takže bychom jim v podobných případech měli říkat jenom tolik, co je nevyvede z duševní rovnováhy.“

„V tomto případě to tedy jednoznačně znamená: neříkat jim vůbec nic?“

„Přesně tak. Až se Dhark vrátí, dohodnu se s ním. Abychom nebyli v podobných případech zaskočení.“

„Pokud se vůbec vrátí...“

„Nevidím to tak černě. I když - v naší situaci musíme počítat se vším. Proto jsem už učinil některá konkrétní opatření ohledně zpravodajství o kosmické expedici.“

„A sice?“

„Žádné další zprávy, které by způsobily další nejistotu.“

„Řekl bych, že je to v pořádku. A dál?“

„Pokud se ani Dhark ani Riker během nejbližších 24 hodin neohlásí, musíme být my sami aktivní, abychom zmírnili napětí lidí.“

„Jak to chcete udělat?“

„To je prosté,“ odvětil Trawisheim. „Uklidňující zprávy. Něco takového, že jsme zachytili zkomolené vysílání, z něhož není zatím nic jasné kromě toho, že přišlo z palub našich lodí. Naši experti už na něco přijdou. Hlavně to musí znít věrohodně.“

„Co ale chcete dělat, jestli se Dhark nebo Riker neohlásí ani během následujících dní?“ vyzvídal Eylers.

„To ještě nevím, ale patrně se budu snažit uklidňovat obyvatelstvo Země. To je nyní mým úkolem... Každopádně by mi však bylo nejmilejší, kdyby se Dhark konečně ozval.“

* * *

Nebe nad kontinentem Deluge na planetě Hope bylo zatažené. Z hustých mračen padal hustý déšť, podobající se spíš vodopádu, a bušil do kulovitého korpusu lodi EL TAREK. Loď stála před vchodem do obrovských strojních jeskyní. Ve vchodu stáli muži a z úkrytu pozorovali běsnění živilů. Nijak je nezaskočilo. Na Deluge bylo většinou pořád takhle ošklivo.

„Odvážím se toho kdykoliv,“ důrazně prohlásil kapitán Alleghins, velitel lodi EL TAREK.

„Vyloučeno,“ odporoval mu metalurg Poul Renoir. „Neznáme ani podstatu toho tajuplného materiálu, ani ten šílený Nor-ex. Co když eloxovaná vrstva něco vyzařuje a prozrazuje nás tím? Co když upozorní na vaši loď?“

Alleghins pokrčil rameny. Bylo vidět, že se necítí být ve své kůži. Krátce pohlédl k EL TAREKU. „Ale musí to být,“ dodal pak tiše.

„Nemusí. Už jen sama skutečnost podobného ohrožení mluví proti uskutečnění letu,“ řekl Achmed Tofir. „Koneckonců jsme přišli o pět lodí. Běhá mi mráz po zádech, když pomyslím na osud těch mužů. Možná jsou nyní v situaci, kdy je pro ně smrt vysvobozením.“

„Ale my tu příšeru nejdřív musíme najít, jestli ji chceme přemoci,“ odporoval Alleghins. „Takhle to přece nejde, aby se v kosmu pohybovalo něco, co způsobuje náhlá zmizení lodí...“

Najednou prudce zavanul vítr a muži museli o několik kroků

ustoupit. Byli však svým problémem natolik zaneprázdněni, že jim déšť ani nevadil.

„Tak co máme udělat?“ ptal se kapitán. „Teď je ze všeho nejdůležitější, aby eloxovaný materiál dostali pozemští vědci. Musejí ho pořádně prozkoumat. Všichni jsme se shodli, že eloxovaný povrch je pravděpodobně nutnou podmínkou pro zmizení našich lodí... Pokud se tím problémem budou zabýrat špičkové kapacity na Zemi, naše šance na rozřešení hádanky vzroste. Takže poletím. Povolení ze štábu pozemské flotily mám v kapse,“ poklepal si na kombinézu. „Riziko беру na sebe. Jakmile budu mít na palubě vzorky eloxovaného kamene z místa, odkud zmizela FO-1, startuju.“

„Žádné vzorky vám nedáme,“ tvrdě odmítal Renoir. „Každopádně ne já. Kdyby se vám, nebo EL TAREKU něco stalo, bylo by to i mou vinou. Kromě toho potřebujeme vás i loď tady,“ upozorňoval zvýšeným hlasem ve chvíli, kdy se Alleghins na znamení odporu napřímil a nadmul hrud’.

„Mohl bych si na to místo pro vzorky dojít sám,“ namítal kapitán. „Ale chápu vaše obavy... Nač tu vlastně potřebujete moji loď? Další pokusy?“

„Přesně tak,“ odvětil Tofir. „Zůstaňte tady, kapitáne, a zbytečně neriskujte.“

Alleghins pokrčil rameny. „Mám rozkaz být vám k dispozici. Tak fajn, zůstanu. Dejte mi vědět, kdybyste EL TAREK potřebovali. Budu na palubě.“

Kapitán se rozloučil a polevujícím deštěm vykročil k lodi.

Renoir a Tofir se otočili a vraceli se do útrob hory. Vstoupili do antigravitační šachty a zvolna klesali dolů. Cestou si povídali. Přirozeně, že o problému, který je trápil už několik dní.

„Je mi hrozně zatěžko uvěřit v existenci inteligence, která by byla energetické podstaty,“ řekl Tofir.

„Intelligence?“ namítal Renoir. „Copak je žába inteligentní proto, že uloví a sežere mouchu? Je kočka inteligentní, protože si vyčíhá myš a uloví ji? Nor-ex jedná stejným způsobem. Ten termín mi stejně nic neříká. Podle mě naše lodě žere. Ale nepředstavuji si samozřejmě žádnou tlamu, tesáky nebo trávící ústrojí...“

„Hm, vy tedy máte na mysli nějaké kosmické zvíře, které toužebně číhá na větší množství kovu, jaké představuje například kosmická loď?“ uvažoval Tofir.

„Přesně tak. Podle toho, co víme, neudělal Nor-ex zatím nic, co by svědčilo o nějaké jeho inteligenci.“ horečně uvažoval Renoir. „A dokud nebudeme mít důkazy, neměli bychom o žádné inteligenci v souvislosti s Nor-exem mluvit.“

„Varuji před podceňováním,“ řekl Tofir.

„Prosím, prosím,“ divoce gestikuloval Francouz. „Já jsem neřekl, že Nor-ex nemůže být inteligentní... Mně jde jenom o to, abychom se nepohybovali v kruhu. Také si představte, co by se asi dělo na Zemi, kdyby se obyvatelstvo dozvědělo, že jsme ohroženi jakýmsi superzvířetem z kosmu, které si svoji oběť stejně jako had poplive, než ji spolkně.“

„V pořádku,“ pohlédl Tofir dolů pod nohy. Už viděl dno šachty. „Je to prostě nějaké monstrum. Když si člověk představí, že by mělo mít dokonce ještě inteligenci... Raději ne. Myslíte, že by bylo schopno spolknout celou planetu?“

Renoir neodpověděl hned. Počkal, až přistanou a pak řekl: „Kdybychom si to mysleli, mohli bychom se rovnou vzdát...“

„No dobrá. Pojd'me tedy za svými mladými kolegy. Sice pochybuji, že by mohli mít nějaký úspěch, ale jejich snaha je obdivuhodná.“

„Ano, jdeme.“

Zbytek cesty urazili pěšky.

Helge Ortensen a Mi Huarto, spektrální expert a fyzik, byli natolik zahloubáni do debaty o právě probíhajícím pokusu, že si příchozích Renoira a Tofira ani nevšimli.

„...ale prosím vás, Huarto, musíme přece vycházet z nějakého základu, i kdyby to měla být jen hypotéza,“ zapřísahal Ortensen. „Udělalí jsme více než 200 pokusů, abychom zjistili původ eloxované vrsty.“

Černovlasý, malý Huarto přitakával. „Konstatovali jsme, že eloxovaný povrch nevznikl žádnou proměnou materiálu. Jde tedy o jakýsi nános Nor-exu.“

„Dobrá,“ namítal Huarto. „Otázka tedy zní: má Nor-ex tento materiál sebou, nebo jej vyrábí a používá teprve na místě činu?“

„Milý Huarto, vy stále předbíháte vlastní problém myšlenkami tři kroky napřed...“

„Má to své přednosti,“ mínil Huarto. „Zůstaňte si u svého pozorovacího stylu práce, já si budu dělat taky po svém. Nyní bych navrho-

val, abychom si společně prošli záznamy posledního pokusu.“

Teprve nyní si všimli Tofira a Renoira. Přikývli jim na pozdrav.

„Rovnou si to poslechněte,“ řekl Huarto a zapnul rekordér se záznamem výsledků pokusu.

„Série šest, pokus 275,“ řekl jeho hlas ze záznamu. „Zkouška l 670 gramů normální žuly, zcela potažené vrstvou něčeho, čemu z nedostatku jiné terminologie říkáme elox, přestože nemá s aluminím nic společného.“

Potom byly slyšet poznámky obou mladých vědců ohledně umístění vzorku a programování zkušebního přístroje.

„Nejdřív termopaprsek. Ozařujeme plochu jednoho čtverečního milimetru. Začátek 10 000 stupňů Celsia. Stupňujeme. 10 milionů stupňů představuje hranici pro chlazení zkušební komory. Výsledek: ozařovaný bod nevykazuje vůči svému okolí naprosto žádné změny. Vrstva je nezničitelná. Veškerou tepelnou energii beze zbytku odráží.“

Tofir sáhl k tlačítku rekordéru a vypnul záznam.

„To je přece nepředstavitelné,“ vyhrkl. „To jsme si mysleli, že jsme v tofiritu našli materiál se supervlastnostmi, ale proti tomuhletomu připomíná jen nůž z olova...“

„Nikdy nebudeme dost chytří, kolego. Ani ve fyzice ne,“ suše odvětil Renoir. „Poslechněme si to dál.“

Znovu se ozval Huartův hlas:

„Termopaprsek zastaven. Na stejné místo nasazen vrtací paprsek. Odpovídá tvrdostí stonásobku obvyklého průmyslového diamantu.. Začínáme 100 000 otáčkami za minutu pod tlakem 50 tun. Obě hodnoty zvolna stoupají. Při jednom milionu otáček a 500 tunách tlaku přestáváme. Měření znovu ukazují, že místo, proti kterému byl vrt směřován, nevykazuje naprosto žádné změny.“

Renoir s Tofirem na sebe pohlédli.

„Z tohoto materiálu by se měly stavět kosmické lodě,“ vzrušeně pravil Francouz. „Nebylo by zapotřebí energetických ochranných štítů. Stačil by povrch lodi z tohoto,... tohoto Norexalu,“ pojmenoval po chvíli tajuplnou látku. „Je zřejmě nezničitelná prostředky, které jsou nám známy.“

„Pěkné, jen co je pravda, moc pěkné,“ klidně odvětil Ortensen. „No-rexal se mi jako název líbí. Jen kdyby se nám co nejdřív podařilo najít způsob, jakým ho opracovat. Koneckonců způsobuje

nepříjemnosti... Co obklopí, je časově neutrální. Předmět, který obalí, ať je to kámen nebo kosmická loď, pak poslechne sebemenší impulz nadříženého druhu... ffffft - a je pryč.“

Muži už neposlouchali další údaje ze záznamu. Společně si lámali hlavy, jakým způsobem Norexal opracovat. Jak narušit jeho zdánlivou nedotknutelnost.

„Takhle se dál nedostaneme,“ konstatoval po chvíli Poul Renoir. „Huarto a Ortensene, zadejte počítači úkol zjistit, jaké kombinace vnějších vlivů jste na Norexalu ještě nevyzkoušeli. Pak se do toho znovu pusťte...“

„Dobrý nápad,“ konstatoval primus loňských absolventů univerzity v Alamo Gordu Ortensen - a otočil se ke stejně starému Huartovi. „Třeba nám najde ještě způsoby, jakými jsme se Norexal ještě nepokoušeli rozlousknout...“

„Každá minuta je dobrá,“ pobízел je Renoir. „Mám pořád silnější dojem, že mlčení POINT OF a Rikerovy flotily nějak souvisí s Norexem. Bylo by dobře mít co nejdříve co nejlepší informace o Norexalu.“

Mladíci naprogramovali počítač a pak se během čekání na výsledky vědci znovu rozhovořili.

Po chvíli z počítače vypadl úzký proužek popsané fólie.

Tofir po něm sáhl. Pohroužil se do počítačové odpovědi. Ostatní mu koukali přes rameno. Vtom se Tofir praštil dlaní do čela.

„Hyperspojové vlny. Ty jsme ještě nezkusili. Nebo snad ano?“ otočil se k mladíkům.

„Hypervlny? Ne. Vůbec nás to nenapadlo,“ překvapeně odvětil Ortensen. „To nám připadalo být málo...“

„Taky bysme ten vzorek mohli natřít žlutkem,“ usmál se Huarto. „Ale ano. Zkusíme to. Vzorek je ještě v komoře.“

„Oukej,“ přitakal Ortensen a zaktivoval projektor. Vzorek vystoupal doprostřed komory nesen neviditelnou rukou tlakového paprsku, který odolal i velice silným vlivům.

„Uzavřít komoru!“ zvolal Huarto.

„No tak, už konečně začněte, chlapi,“ naléhal Tofir. I Renoir přistoupil těsně za Ortensena.

„Hned,“ přitakal Ortensen a začal kontrolovat prostředí komory. Countdown kontroly běžel 45 vteřin. Pak se rozsvítilo fialové světlo, které hlásilo, že je vše v pořádku.

„Do toho,“ pobídl kolegu Huarto. Přistoupil k pravému ovládacímu panelu. Ortensen stál uprostřed. „Hotovo!“

Na ovládacích panelech se rozzářily kontrolky. Obrazovky se rozjasňovaly. Ukazovaly vzorek ze všech stran.

Huarto opatrně sáhl nájemný kombinovaný přepínač.

„Hypervysílač zapnut.“

Pohnul přepínačem.

„Frekvence 100 000 meganestlerů.“ Měl tím na mysli frekvenční jednotky hypervln, pojmenované po slavném fyzikovi Nestlerovi, který jako první na Zemi zahájil pokusy s hypervlnami.

„Svazek vln na maximální hodnotě. Intenzita také. Hotovo.“

„Pust' to!“ odvětil Ortensen a napjatě pozoroval obrazovky, aby nezmeškal moment, kdy spoutané hypervlny narazí na Norexal.

„Je to venku,“ potvrdil Huarto.

Několik vteřin vládlo mlčení. Bylo slyšet jenom vzrušený dech čtyř přítomných vědců a nezřetelné zvuky z jiných pracovišť.

„Tak to přece konečně spust'te, Huarto,“ vyhrkl najednou Ortensen. „Mám rád legraci, ale někdy se taky musí trochu něco dělat.“

„Ale já to zapnul. Hypervlny působí!“

„To není možné. Nevidím žádnou reakci. Přesvědčte se přece...“

„No prosím,“ stiskl Huarto další tlačítko. „Zpětná kontrola.“ Ortensen ukázal na malou obrazovku. „Vidíte, že hypervysílač jede?“

„Já ale nemám sebemenší reflexi,“ trval na svém Ortensen. „Aspoň něco z toho paprsku se přece musí projevit. Přece tady nemůžu mít nulu?“

Bylo to téma na debatou.

Vzrušené hlasy přítomných přivolaly další vědce a techniky. Zakrátko jich kolem zkušební komory postávalo na čtyři tucty.

„Ten vzorek prostě zcela absorbuje všechny hypervlny,“ řekl najednou jeden z nich.

„Co to říkáte?“

Otázku vyslovilo několik lidí naráz.

„No,“ zakoktal se oslovený muž, „jestliže paprsek nevykazuje žádný odraz, pak už zbývá jen tento závěr. Nebo snad ne?“

Opět uplynulo několik vteřin soustředěného mlčení. Potom ho Renoir popadl oběma rukama za ramena, zatočil se s ním jako při

tanci a nakonec mu na ramena ještě poklepal.

„Zvládli jsme to!“ vykřikl triumfálně. „Konečně jsme z té zatracené věci dostali nějakou reakci. Promiňte, kolego,“ omlouval se vyjevenému vědci. „Ale kdybyste věděl, jak nám to poslední dny dalo zabrat... Tohle je pokus číslo 276 šesté série. Když pomyslíme, jak málo Norexalu kámen obaluje, pak má vskutku neuvěřitelné vlastnosti.“

„Jak se chová ta vrstva?“ zeptal se Huarto.

„Jak - jak se chová? Slyšíte přece...“

„Myslím, jestli se nějak nemění? Jestli není třeba méně odolná?“

Mladý muž nezapomněl, že má hlavně přemýšlet a nikoli jásat.

„To hned uvidíme,“ vyhrkl Ortensen. „Teď zruším hyperzátěž a pak uvidíme.“

O půl hodiny později se nadšení proměnilo ve stav střízlivého pozorování. Potvrdilo se, že ani po ozáření hyperpaprsky Norexal nezměnil své vlastnosti. Nadále zůstával odolný vůči jakýmkoli vnějším vlivům.

„O krok dál, ale stejně zas stojíme,“ komentoval Renoir. „Co teď?“

„No, objevili jsme velice zajímavou vlastnost Norexalu,“ snažil se ho ukonejšit Renoir. „Mohl by klidně sloužit jako kondenzátor hypervln...“

„Ale my přece musíme zjistit, jak tu věc zničit.“ zlostně prohlásil Renoir. „To je naším prvořadým úkolem. Dokud nebudeme vědět tohle, naše lodě zůstávají proti Nor-exu bezbranné!“

„Přijímá hypervlny...,“ konstatoval Huarto polohlasem. Přemýšlel nahlas. Tofir ho zaslechl. I jeho myšlenky kroužily kolem nového objevu.

Hypervlny.

Copak s nimi nepracovaly i krystaly tofiritu? Copak je tofirit neusměrňoval a nezesiloval natolik, že mohly být vysílány do podstatně větší vzdálenosti než dřív?

Tofir nevěřil, že by měl úspěch. Chtěl jen zmírnit Renoirovo zklamání, když řekl: „Proč to nezkusíme s hypervlnami přes tofirit?“

„Proč?“ zabručel Renoir.

„To nevím. Třeba to je k ničemu. Ale nemysleli jsme si to i před pokusem s hypervlnami?“

„Zkusíme to,“ ozval se Ortensen.

„Oukej, přinesu krystal tofiritu,“ řekl Huarto a vyběhl ven. Mladí vědci se snadno nadchli pro každý nový pokus.

Než se Huarto vrátil, uběhlo dvacet minut. Přinést krystal supertěžkého kovu nebylo jen tak.

Pak trvalo dobře dvě hodiny, než tofirit umístili ve zkušební komoře podle svých představ.

„Ortensene, zkuste, zda hyperpaprsky projdou tofiritem na vzorek,“ řekl Renoir a unaveně klesl na židli. Otřel si rukávem pot z čela.

„V pořádku!“ hlásil Ortensen od 100 metrů vzdáleného kontrolního přístroje. „Oukej! Je to v pořádku. Můžeme začít!“

„Pojďme,“ zažíval Renoir a vstal. „Jestli se teď nic nestane, tak už nevím.“

„Zapnuto!“ vzorně hlásil Ortensen. Čtyři muži opět pozorně sledovali přístroje a obrazovky.

Bude tajemná látka reagovat?

Nikdo tomu pořádně nevěřil.

Ale po pár minutách to viděli na vlastní oči.

Vrstva Norexalu černala.

„Černá,“ nevěřícně špitl Tofir a ukázal na obrazovky. „Podívejte!“ To už málem vykřikl. „Ta zatracená vrstva černá!!“

Skutečně. Na malém vzorku se objevila černá skvrna velikosti čočky.

„Přesně v místě, kam dopadá paprsek,“ zbytečně upřesňoval Ortensen. Nebylo potřeba žádného vysvětlení.

„Paprsek vějířovitě roztáhnout!“ přikázal Renoir. Pořád ještě nedoufal v tak velké štěstí. Koneckonců --

Huarto přepnul přístroje.

„Všude, kam paprsek dopadne, dochází ke změně barvy,“ konstatoval po chvíli Renoir. „Ať ten kámen rotuje, Huarto, ať je zbarven všude.“

Indonézan vykonal příkaz. Muži nespouštěli oči z obrazovek. Nebylo žádných pochyb. Tam, kam teď hyperpaprsek dopadl, se po 3,7 vteřiny povrch zbarvil do lesklé černé. Netrvalo dlouho, a celý vzorek se třpytil jako kousek černého uhlí.

Fenomén totální absorpce vyzařované energie zůstal přitom zachován.

„Vypnout,“ řekl Renoir, když paprsek ozářil celý vzorek.

„Zopakovat program jiného zatížení. Chci vidět, jestli vrstva Norexalu ztratila konečně něco ze své odolnosti.“

Brzy nato se však ukázalo, že ne.

I černě zbarvený Norexal se choval vůči nejrozumnějším vlivům znovu naprosto odolně.

„To je k zbláznění,“ zoufal si Tofir. „Ten krám je nedotknutelný. Ale něco se s ním přece muselo stát! Je černý jako bota!“

„I když nové zbarvení nevykazuje změnu odolnosti, třeba se změnil jeho vztah vůči času,“ vyslovil Huarto domněnku.

Renoir se jí chopil jako tonoucí stébla.

„Uděláme nový pokus s transicí EL TAREKU. Kde je nejbližší videofon? Ihned zavolám kapitána. Odneste vzorek zatím na loď. Musíme si pospíšet. Každá hodina dobrá. Ren Dhark a jeho přátelé určitě netrpělivě čekají na nějaký prostředek proti Nor-exu!“

„Rozkaz. Mimochodem, smím se zúčastnit letu? Chtěl bych sledovat chování vzorku přímo na palubě...,“ loudil Huarto.

„Fajn, leťte,“ svolil Renoir.

„Já bych taky...,“ ozval se Ortensen.

„Oukej, oukej,“ netrpělivě přitakával Renoir. „Pro mě za mě leťte třeba všichni z celého Deluge. Ale zpátky mi přineste úspěch. Potřebujeme ho.“

* * *

Ve velínu EL TAREKU běžel normální countdown startu. Loď patřila ke kořisti, která zůstala lidem po odchodu Giantů.

Kapitán Alleghins seděl se dvěma piloty za palubní deskou.

Ze všech pracovišť přicházela rutinní hlášení o připravenosti.

„Vchody uzavřeny, loď je vzduchotěsná..Klimatizace pracuje normálně.“

„Fúzní reaktory zahřátý, připraveny k nejvyššímu výkonu. Pohon připraven ke startu.“

„Všechny přístroje přezkoušeny a v pořádku.“

„Absorbér gravitace zapojen.“

„Vnější pozorování a variosenzory ve vnějším plášti funkční a v pořádku.“

„Ochranný štít zapojen.“

„Všechny zbraně lodi překontrolovány a v pořádku.“

Bojeschopnost kdykoli během patnácti vteřin.“

Tímto stylem to šlo ještě dalších deset minut.

Pak si Alleghins přitáhl mikrofon palubního rozhlasu.

„Kapitán všem. Startujeme na zkušební let, jakých jsme pro naše vědce absolvovali už několik. Po opuštění zdejší sluneční soustavy provedeme transici, skočíme hyperprostorem o několik málo světelných let a pak se stejným způsobem vrátíme. Upozorňuji, že máme na palubě vzorek takzvaného Norexalu. Existuje nebezpečí, že tajuplný Nor-ex tento vzorek nějakým způsobem vyčenichá a zaútočí na loď. Pak by záleželo jen na vašich schopnostech a vaší rychlosti, zda bychom mu unikli. To je vše.“

„Start!“ přikázal Alleghins krátce nato. Ortensen a Huarto, kteří se jako hosté nacházeli ve velínu, si nenechali ujít žádnou z podrobností a velice zajímavých manipulací s lodí. Sice už mnohokrát letěli v kosmické lodi, ale vždy seděli jen v kajutách.

Kapitán zapnul pohon lodi.

Ozvalo se duté hučení.

Pak řev.

Na obrazovkách bylo zřetelně vidět zašlehnutí pohonných paprsků, když se EL TAREK zvedla. Vyrasila nahoru se zrychlením 200 kilometrů za vteřinu.

Mohla tak odstartovat, protože zdejší kraj nebyl obydlen. Za pár vteřin prorazila atmosféru planety jako žhavý meteor. Optika lodi musela být odstíněna.

Ale zakrátko už se loď hnala bez problémů volným kosmem. Na obrazovkách se ukázala obě slunce této soustavy a Hope se scvrkávala.

„Pozor u zaměřovačů,“ kladl na srdce Alleghins. „Jakmile zjistíte něco neobvyklého, ihned mi podejte hlášení. Kdyby se měl objevit No-rex, šlo by o vteřiny. Ještě jednou upozorňuji, že se to monstrum pohybuje nadsvětelnou rychlostí!“

Ortensen a Huarto seděli před provizorní obrazovkou, která ukazovala jejich vzorek Norexalu, připevněný ve svorkách na vnějším povrchu lodi. Ozařovalo jej světlo jednoho malého reflektoru.

„Jsem napnutej jako starej deštník, jestli nám náš vzorek při transici zase zmizí,“ vzrušeně konstatoval Huarto a nespouštěl oči z obrazovky.

„Abyste nám ho nevykoukal dřív, než projdeme transici,“ odvětil Ortensen. „Jestli zmizí, stane se to tak rychle, že stejně neuvidíte, jak.“

„Já vím. Čekám jen na případné doprovodné efekty. Třeba zmizí pomalu. Nebo se rozpustí. Kontrolní kamery to snad zaznamenají líp než já.“

Lod' EL TAREK se blížila rychlosti světla. Čím rychleji letěla, tím snazší bylo pro generátory vyvinout dostatek energie pro skok hyperprostorem. Posádka se pomalu připravovala na transici.

Bezčasový skok hyperprostorem byl při dematerializaci provázen nepříjemnými stavy smrtelné úzkosti...

„Čtyři, tři, dva, jedna, nula...“

Při nule přišel ten nepříjemný pocit, ale v okamžení se zase ztratil.

Transice překlenula jen pět světelných let, takže se konstelace okolních hvězd nijak výrazně nezměnila. Pouze dvě slunce soustavy Col, odkud přiletěli, se spojila do zářivé dvojhvězdy,

Velínem zazněl výkřik.

Výkřik překvapení.

Ortensen a Huarto vykřikli zároveň. Nevěřicně zírali na svoji malou obrazovku.

„Pořád je tam!“ křičel Ortensen. Zběsile poplácával kolegu po ramenou. „Pořád je tam!“ opakoval šťastně. „Víte, co to znamená?!“

„Jistě. Norexal ztratil časovou neutralitu. Přesně tu vlastnost, díky níž se stal mocným spojencem Nor-exu.“ Indonézan měl nemenší radost. „Časovou neutralitu lze tedy jednoduše odstranit. Pomocí usměrněných hypervln.“

Mladí vědci se roztančili po velínu EL TAREKU. Tohle totiž znamenalo jejich první velký, a navíc ještě společný úspěch.

Kapitán Alleghins jim přihlížel a kroutil nad nimi hlavou. Po chvíli poznamenal: „Pokud si vaše chování vysvětluji správně, pak jste ve svých výzkumech o něco pokročili, že? Zaslechl jsem, že vzorek tentokrát při transici nezmizel. Můžeme vám gratulovat?“

„Jasně, kapitáne...!“

„Zaměřovači centrála kapitánovi! Cizí objekt na kolizním kurzu!“ ozval se z reproduktoru vzrušený hlas.

Alleghinovy rty se stáhly do úzké škvírky.

„Zbraňová centrálo!“

„Ano?“

„Bojovou pohotovost všem zbraním!“

„Rozumím, za patnáct vteřin jsme připraveni k boji. Vysunují zbraňové antény.“

„Zaměřovači centráló!“ spojil se kapitán. „Okamžitě analyzujte objekt. Jaký je váš dosavadní dojem? Prosím o předběžné údaje.“

„Vypadá to na kosmickou loď,“ hlásil šéf zaměřovačů. „Odstup sedm milionů kilometrů, dva stupně na levoboku. Nachází se v poměrném klidu. Žádné energetické zaměření.“

„Podíváme se tam,“ rozhodl Alleghins. Z jeho hlasu jasně zaznělo, že mu spadl kámen ze srdce. Nevypadalo to na Nor-ex.

EL TAREK se váhavě přibližoval k neznámému objektu. Analýza údajů hlásila, že z 91,6 procenta jde o kosmickou loď.

„Objektové paprsky zobrazit!“

Hmatové paprsky, pracující na hyperbázi, bylo možno v určité vzdálenosti zviditelnit. Počítač pak převedl na obrazovku zřetelný obraz cizího objektu.

Byla to podlouhlá loď se špičatou přídí a kulatou, tupou zádí. Měřila 128 metrů do délky a v nejsilnějším místě měla v průměru 28 metrů. Byla černá a pod normálním světlem tedy byla téměř neviditelná. Přinejmenším ne tady v mezihvězdném prostoru.

„Tenhle typ lodi jsem ještě nikdy neviděl,“ překvapeně zvolal Alleghins. „Je to kosmická loď, nebo jenom záchranný člun?“

Otázka byla oprávněná. Loď měla při bocích malá stabilizační křídla.

Kapitán se k ní zvolna přibližoval. Vzdálenost činila už jen nějakých 10 000 kilometrů. Už nyní byla cizí loď monitorována speciálními kamerami.

„Zbraňová centráló, pozor,“ prořízl kapitánův hlas mlčení. „Při prvních náznacích útoku na nás okamžitě pálit ze všech zbraní. V takovém případě jednejte bez mého svolení samostatně. Sice nevěřím, že by to mohla být léčka, ale přece jen...“

„Jistě, pane.“

„Zaměřovači!“ tázal se Alleghins. „Je tam nějaká energie?“

„Vůbec nic. Na tuto vzdálenost bychom zaměřili i baterie v ruční svítilně. Na té cizí lodi zaručeně není ani sebemenší energetický tok.“

„Díky.“

Kapitán se poradil se svým pilotem. Loď se mezitím neustále blížila k neznámému objektu.

„To nebude léčka,“ odhadoval Frit Cron, první důstojník lodi. „Kdo by nám ji připravil? Jak? Proč? Nemohl vědět, že tudy poletíme...“

„Třeba to není léčka nastražená na nás, příteli. Třeba platí každému, kdo letí náhodou kolem. To by přece možné bylo, ne?“

Kapitán zůstal nedůvěřivý.

Cizinec se objevil na zádi, protože EL TAREK přibrzdila a otočila se k němu. Vzdálenost činila už jen pár kilometrů.

„Vypadá jako zvětšenina raketoplánu pro atmosférické lety,“ poznamenal Huarto, který i s kolegu mezitím vstal a postavil se za piloty.

„Správně, dokonce má nějaké průzory a odsazený kapitánský můstek s okny!“ potvrdzoval Alleghins. Zapnul distanční automatiku s úkolem zastavit EL TAREK od cizí lodi ve vzdálenosti jednoho kilometru. Řízení převzal automat, takže se posádka v klidu mohla plně věnovat cizímu objektu.

„Vážně průzory,“ ukázal druhý důstojník Jean Serwu na pět kulatých okének ve vnějším povrchu lodi. „Myslím, že bychom se tam měli podívat, kapitáne.“

„Já nevím...,“ zaváhal Alleghins.

„Co se může stát?“ podívoval se mladík Serwu, vždy nadšeně ochotný riskovat.

„Mně se ta kocábka moc nelíbí. Ale nevím proč. Je to jenom pocit.“

„Pane, vypadá to, že ta loď je už drahnou dobu opuštěná. Jinak bychom určitě měli něco v energetickém zaměřovači,“ trval na svém Serwu. „Náhly útok z jejich strany je tedy vyloučen. A i kdyby se sebevíc snažili nás tahat za nos, přece jen alespoň ve velínu by jim nějaké přístroje musely běžet. To ale není ten případ.“

„Dobrá,“ přitakal Alleghins. „Zřejmě jde o starý typ přistávacího modulu. Nosné plochy svědčí o zaměření na atmosférické lety.“ Pohlédl opět na obrazovku. „Ty trysky vzadu zřejmě patří k pohonné jednotce. Ale stejně, nemám z té lodi dobrý pocit, jak už jsem řekl...“

Na EL TAREKU byla cizí loď prvořadým objektem zájmu všech členů posádky. Všichni ji pozorovali na svých obrazovkách.

„Lod' duchů.“

Jeden z mužů ji tak pojmenoval a hned se to rozkřiklo. Tím byla tajuplnost neznámého objektu ještě umocněna.

„Souřadnice pohybu lodi se nedají určit, pane,“ ozvali se zaměřovači. „Je takřka nulový, nemáme se čeho chytit.“

„Dobrá, tak toho nechte,“ přikázal kapitán a zavolal archiv. „Co říká typová analýza?“

„Typ je neznámý, pane. S jistotou se ještě nepotkala s žádnou pozemskou lodí. Ani Gianti ji nemají ve svých záznamech.“

„Oukej. Takže ji prohledáme,“ rozhodl Alleghins. „Spojová centrálo, pošlete krátkou informaci na Hope. Ohlaste náš úspěch se vzorkem Norexalu.“

„Rozkaz, pane.“

„Nadporučíku Crone?“

„Pane?“

„Vezměte čtyři muže, oblečte si skafandry a leťte tam. Vezměte sebou nějaké lehké vyprošťovací nástroje. Ale nic neriskujte a buďte s námi neustále ve spojení.“

„Ano, pane.“

Dlouhán Cron s rezatým kartáčem vlasů na hlavě pohlédl na oba mladé vědce.

„Tak co, pánové,“ pokynul hlavou k obrazovce. „Co vy na to? Nemáte chuť se tam jít podívat? Není úkolem vědy stát v čelní linii?“

„V pořádku, já půjdu,“ odvětil Ortensen. Huarto mávl rukou. Právě namlouval do diktafonu zprávu pro Renoira.

„Přineste nám sem alespoň jednu mumii,“ žertoval s kolegy. „V centrálním muzeu v Alamo Gordu se bude dobře vyjímat. Samozřejmě se štítkem, na kterém bude uvedeno jméno dárce.“

„Jestli chcete, vystavíme tam vás,“ odvětil Ortensen. Měl výtečnou náladu, těšil se na nové dobrodružství.

Jeho dobrá nálada však poněkud klesla, když na něj navlékli neforemný skafandr a nacpali ho do malé přetlakové kabiny před výstupem. Kromě něj a Crona se akce zúčastňovali ještě jeden seržant a dva vojáci.

Cron naposledy zkontroloval spojení s velínem a mezi muži výsadku a pak nechal zavřít vnitřní dveře.

„Ortensene, dávejte pozor. Jakmile vystoupíme, opustíme umělé

gravitační pole lodi. Máte nějaké zkušenosti se stavem beztlíže?“

„Ne.“

„Tak to nám scházelo,“ zavrčel Cron. „Seržant Maden vás povede za ručičku. Bude obsluhovat i váš letový agregát. Někaké dotazy?“

Ortensen zavrtěl hlavou. Sledoval, jak se mu skafandr nafukuje. V krku měl najednou knedlík. V duchu už proklínal svoji opovázlivost, ale neodvažoval se k tomu přiznat, aby se nezesměšnil.

Kontrolka výstupových dveří zasvítila zeleně. Cron je otevřel.

Před Ortensenem se otevřel nekonečný vesmír.

Instinktivně chtěl o krok ustoupit, ale Maden stál přímo za ním.

„Procházka začíná,“ pobaveně pravil Maden.

„Takže, pánové. Zůstaneme při sobě. Následujte mne,“ pravil Maden a ještě se naposledy přesvědčil, že má svůj paralyzátor u boku. Potom se odrazil a ponořil se do hvězdami jen slabě osvětlené mezihvězdné tmy.

Ortensen ho nenásledoval ani tolik ze své vlastní vůle, ale proto, že ho Maden postrčil.

Zděšeně vyjekl. Opustil gravitační pole a najednou měl pocit, že padá do nekonečné propasti.

„Pomoc,“ zvolal. Před očima se mu míhaly hvězdy a kulovitá loď EL TAREK. Pomocí agregátu se pokusil stabilizovat své nekoordinované pohyby, ale udělal to špatně a ještě více se rozkomíhal.

„Pomoc!“ tentokrát už křičel. Když však ve sluchátkách zaslechl Cronův mírně káravý hlas, strach ustoupil studu.

„Madene, pomozte mu. Nebo se pozvrací do skafandru a bude mít potíže s klimatizací.“

„Jistě, pane,“ ozval se seržantův hlas a Ortensen pak pocítil sevření silné ruky. Komíhání a otáčení se zpomalilo a pak ustalo. Ve slabém světle před sebou spatřil Madenovu tvář. Seržant se šklebil.

„Je to lepší?“ zeptal se.

„Jo,“ špitl Ortensen.

„No, tak můžeme jít,“ řekl Maden. Pohyboval se za Ortensenem a obsluhoval jeho letový agregát. Pak společně letěli směrem, který jim stanovoval malý radar, umístěný v helmách, protože pouhým okem nebyla cizí loď vidět.

Ale čím více se jí přibližovali, tím zřetelněji vystupovala ze tmy a tím hrozivěji vypadala.

Potom se před Ortensenem rozzářily světelné prsty a klouzaly po temné stěně lodi. Byly to ruční svítilny Crona a dvou vojáků. Ti tři se už k cizímu objektu dostali.

Ortensen s Madenem se také už blížili.

„Opatrně,“ řekl Maden. „Náraz ztlumit rukama a nohama,“ dodal a posvítíl na korpus lodi, vzdálený nějakých třicet metrů. Pomalu se jí blížili.

Pak dorazili.

Maden přistál na výčnělku jedné z nosných ploch. Měla rozlohu jako taneční sál. Už tam na ně čekal Cron s vojáky. Cron hovořil vysílačkou s Alleghinsem.

„Zapněte podrážkové magnety,“ rozkázal seržant Maden, pak nechal Ortensena být a vykročil k nadporučíku Cronovi. Ortensen ho váhavě následoval. Univerzální magnety umožňovaly pohyb na všech známých materiálech tam, kde chyběla gravitace.

Cron právě studoval materiál nosné plochy.

Vytáhl z kapsy mi ni analyzátor, ale než ho přiložil ke křídlu, musel odstranit na prst vysokou vrstvu prachu. Prach se okamžitě rozptýlil v prostoru.

„Ta loď tu bloudí už tisíce let,“ konstatoval Cron při pohledu na analyzátor. „Prach to dokazuje.“

Pak se zarazil: „Ocel se zhuštěnou molekulovou stavbou,“ zamumlal. „Příliš těžký materiál pro kosmickou loď. Spíš bych čekal nějaké lehké sloučeniny...“

„Na okrajích křídel jsou přídavné turbíny,“ konstatoval jeden z vojáků. „A v korpusu lodi jsou skutečně okénka, připomínající středověké střílny...“

„A co vidíte uvnitř?“ tázal se Cron. Nebyl ještě hotov s materiálovou analýzou.

„Moc toho není, pane. Tabulky v oknech jsou zevnitř narušené, jako

plesnivé nebo tak podobně. Když posvítím dovnitř, vidím jenom nezřetelné obrysy.“

„Už si asi dlouho neumyli okna,“ zavtipkoval kapitán Alleghins. „Máme čas, Crone. V těchto končinách jsme momentálně úplně sami. Máme čas, ale stejně nic neriskujte... víte, že se mi ten člun

moc nelíbí.“

„Oukej, pane, Ale vaše pochybnosti jsou bezdůvodné. Podle síly vrstvy prachu loď bloudí vesmírem už několik tisíciletí. Možná deset tisíc let, možná ještě déle... My se teď pokusíme dostat dovnitř.“

„Dobrá. Ale jakmile narazíte na cokoli podezřelého, ihned mi to hlase!“

Muži se těžkopádně pohybovali přes křídlo k trupu. Ortensen šel jako poslední. Pak zaslechl, jak Cron přikazuje dvěma vojákům, aby prozkoumali trysky pohonů lodi.

„Zůstaňte nablízku,“ řekl pak Ortensenovi.

„Bez starosti,“ odvětil. „Už se těším zpátky... V tom skafandru se cítím jako v olověný rakvi.“

Cron přikývl. Pak se dohadoval s ostatními, jakým způsobem na loď proniknout. Hledání nějakého vchodu by taky mohlo trvat dlouhé hodiny.

Ortensen si tam připadal zbytečný. Opatrně se přibližoval přední hraně křídla. Svítil si pod nohy, aby o něco nezakopl. Měl o letadlech slušné znalosti, takže mu tato loď stále více připomínala přerostlou stíhačku.

Musel to být přistávací modul. Jeho určením zřejmě bylo vynášet z nějaké obří kosmické lodi průzkumníky na povrch neznámých planet.

Nebo obráceně.

Kosmický převozník, který vylétal z planetární základny do nejbližšího kosmu pro pasažéry velkých lodí a pasažéry pak vozil na základnu.

Pasažéry?

Ortensen se přistihl při pokusu si ty pasažéry představit. Pohled mu přitom bezděčně klouzal po trupu lodi.

Jak se ale taková loď mohla dostat do mezihvězdného prostoru? Ve kterém neměla vůbec co dělat? Byli na její palubě zoufalci, kteří se snažili zachránit před nějakým nebezpečím? Co se asi tak odehrálo za stěnou lodi dřív, než tam vyhasl veškerý život?

Mladý spektrální expert přistoupil k jednomu z průzorů, sklonil se k němu a posvítil dovnitř. Mnoho toho neviděl. Spatřil jen hrubé obrysy něčeho, co mohlo být vším možným: nákladem, stroji, nádobami...

V interkomu zaslechl, jak se nadporučík Cron a seržant Maden dohadují o tom, kudy nejlépe vstoupit na loď. Ti dva od něj byli asi třicet metrů.

Ortensen zvedl hlavu. Kužel světla jeho svítilny automaticky putoval po trupu lodi.

Asi pět metrů nad řadou průzorů, které byly těsně nad křídlem, ležela další řada podobných okének a ta už nevypadala tolik znečištěná...

Vtom sebou trhl.

Neviděl vlevo nahoře za jedním okénkem nějaký pohyb?

Ortensen cítil, jak mu po zádech stéká studený pot. Říkal si, že se snad musel zmýlit. Jak by na lodi, která očividně bloudí kosmem tisíce let, mohl existovat nějaký život?

Přesto ale byl velice rozrušen. Měl zavolat své druhy?

Měl jim to říct?

Neřekl to ze strachu, že by se mu vysmáli.

Napjatě pozoroval okénko, které v něm vyvolalo strach.

Ano.

Ted' to zřetelně viděl.

Ze strany se k okénku přisunulo cosi bílého. Oválného...

Tvář?

Nesmysl, říkal si, ale zachvátil ho děs.

„Seržante Madene,“ zvolal. „Prosím, pojd'te sem.“

„Co se děje?“ ihned odpověděl seržant. „Kde jste? Hrozí vám nebezpečí?“

„To ne, ale myslím, že jsem za jedním z okének viděl nějaký pohyb. Stojím nalevo od vás u kořene křídla,“ otočil se ke skupince. čekal výsměch.

„Vidím vaši svítilnu,“ dost chladně odvětil Maden. „Jdu rovnou k vám.“

Ortensenova slova slyšel i kapitán Alleghins: „Crone, prozkoumejte to. Ale nic neriskujte. Hlaste každou maličkost, kterou budete považovat za důležitou!“

„Dobrá, pane. Ortensen se patrně zmýlil. Ale podíváme se tam,“ odvětil Maden a pokynul paží ostatním, aby ho následovali. Podobali se mouchám na koláči.

Maden mezitím dorazil k Ortensenovi.

„Kde?“ zeptal se krátce.

„Támhle,“ Ortensen posvítíl najeden z průzorů. „Bylo to něco světlého, oválného. Pohyb jsem zcela zřetelně viděl. Ted’ je to pryč.“

„Mhm,“ zamumlal seržant, ale svůj názor na věc neprozradil. Namísto toho vykročil a stoupal nahoru po trupu lodi. Vypadal groteskně, jak kráčel v pravém úhlu ke stěně. Ve stavu beztlíže ztrácely pojmy jako nahoře nebo dole zcela svůj význam.

Maden dospěl k pozorovanému průzoru. Sklonil se a posvítíl dovnitř.

Mezitím dorazil i Cron s ostatními. Vzhledli nahoru k Madenovi.

„Vidíte tam něco?“ napjatě se zeptal Cron.

Maden udělal nejasné gesto a dál pozoroval vnitřek.

V interkomu bylo ticho.

Pak se nadporučík Cron znovu zeptal: „Seržante, vidíte tam něco?“

„Nevím. Okénko je zamlžené,“ odvětil váhavě Maden. „Když jsem sem dorazil, měl jsem dojem, že se za ním skutečně něco pohnulo. Ale mohl to být i reflex svítilny.“

Ortensen se v duchu děsil. Protože si byl svojí věcí jist. Něco se tam pohnulo. Určitě ano! Neobvyklé prostředí mu taky nepřidalo. Cítil se být nekonečně sám, vydán napospas chladnému, nepřátelskému vesmíru. Drobný, nekonečně drobný jako zrnko prachu. A ani EL TA-REK nebyla vidět.

„Viděl jsem to zřetelně, nadporučíku,“ řekl zastřeným hlasem. „Něco se tam pohnulo.“

„Zatraceně,“ ozval se Maden. Jeho hlas zněl velice překvapeně. „Pane, vážně tam něco je. Vzadu jsem zaznamenal nějaký pohyb. Ortensen má pravdu.“

„Jak to vypadalo?“ zeptal se Cron. Tón otázky byl jako vždy věcný.

„Mihlo se tam něco světlého, víc jsem toho neviděl. Taký to mohl být nějaký obláček nebo tak. Ale pohybovalo se to.“

„Musíme najít vchod,“ rozkázal Cron. „Chci si to tady prohlédnout zevnitř.“

Ortensen se potil. Doufal, že Cron rozkáže, aby se vrátili. Místo toho chtěl jít po stopě neznámého tajemství. Mladý spektrální expert si však přísahal, že v žádném případě na palubu té špinavé, uprášené lodi nevstoupí.

Kapitán Alleghins musel všechno slyšet, ale nevyjadřoval se k

tomu. Slyšeli ho, jak hovoří se svými lidmi ve velínu.

„Okamžitě znovu překontrolovat,“ říkal zaměřovačům. „Zjistit, zda jste skutečně registrovali slabý otřes prostoru, nebo jestli záznam vznikl nějakou závadou...“

„Pane,“ zvolal najednou jeden z vojáků. „Našel jsem vstup. Tady!“ ukázal světelným kuželem. „Dá se to otevřít. Je to jednoduchý mechanismus..., páka.“

„Počkejte, jdeme tam,“ odvětil Cron. Ortensen viděl jejich svítilny.

Přece jen za nimi vykročil. Báł se zůstat na křídle docela sám. „Zvláštní, Madene,“ řekl Cron. „V místě, kde voják Sgonz našel tyhle dveře, ještě před chvílí nic takového nebylo. Přesně si pamatuji, že jsem tohle místo přímo nad přední hranou křídla prohledával a nic tam nebylo! Že bych je přehlédl?“ „Člověk snadno něco přehlédne, pane...“ „...něco, co by měl přehlédnout,“ ujelo Ortensenovi. „Jak to myslíte?“ otázal se Cron.

„Hlavně si myslím, že na palubě lodi někdo asi je. Viděl nás a teď nás chce mít na lodi. Dveře mohly být nějak zamaskovány. Zjistil, že nejsme nebezpeční, tak nás chce pustit dovnitř.“

„To není hloupé,“ protáhl Cron slova. „Neumím si to sice představit, ale...“

Stálo jich přede dveřmi pět. Měly oválný tvar, byly vysoké snad 2,5 metru a metr široké. Pákou šlo jen ztěžka hnout. Cron ustoupil o krok a tasil paralyzátor. „Otevřít!“ rozkázal. Maden a dva další muži to dokázali.

Dveře se otevřely. Také byly pokryty silnou vrstvou prachu. Za nimi se nacházela přetlaková komora. Jeden z vojáků vstoupil. „Sgonzi, počkejte na rozkaz,“ suše sykl Cron. „Ale dyť jste přece...,“ řekl voják udiveně a vrátil se. „Co jsem?“ prudce se otázal Cron.

„Myslel jsem, že vás slyším říkat, abych šel dál a otevřel vnitřní dveře.“ Byl to tentýž muž, který našel vchod.

„Tady něco nesouhlasí,“ konstatoval seržant Maden. „Můžu odpřisáhnout, že jste nic takovýho neřek, pane.“ Ortensen měl co dělat, aby skryl svůj stále silnější strach. Ta loď byla stále strašidelnější. Přejel světlem přes horní řadu oken a znovu spatřil nějaký pohyb. Zděsil se. Anebo si s ním tak zahrávají jeho nervy?

„Nadporučíku,“ hlesl. „Už zase jsem tam nahoře viděl nějaký pohyb...“

Pět světelných kuželů se spojilo v jednom směru.

Ale za oknem se už nic nehnulo.

Napětí bylo přímo nesnesitelné. V helmách slyšeli chaos hlasů z velínu EL TAREKU. Alleghins kladl otázky šéfovi zaměřovačů.

„Jdeme dovnitř. Chci vědět, oč tady jde,“ řekl do mikrofonu Cron, protože mu čekání připadalo příliš dlouhé. Neviděl důvod, proč by se měli vracet. Takže vykročil.

„Stát!“ ozval se náhle ve sluchátkách řízný hlas kapitána Alleghinse. „Zůstaňte venku, Crone. To je rozkaz!“

Nadporučík se zastavil.

„Dobře, pane. Co se stalo?“

Alleghins neodpověděl hned. Bylo slyšet, jak se ptá zaměřovače: „Takže prostorový kontrolér nelhal? Jste si tím jist?“

Odpověď šéfa zaměřovačů nebyla dobře slyšet, ale Alleghins hned nato řekl: „Crone! Okamžitě se vraťte. Co nejrychleji. Nebezpečí. Konec.“

Ortensen neměl čas se znovu vylekat, tak rychle jeho průvodci jednali. Seržant Maden po něm jednoduše skočil a strhl ho do kosmu. Jednou rukou ho držel a druhou zapnul jejich pohonné agregáty na plný výkon.

Před nimi se rozzářilo jasné světlo reflektorů EL TAREKU. Ortensen viděl Crona a oba vojáky. V helmě slyšel hlas kapitána.

„Zbraňové systémy jih - všechny paprskometry namířit na protivníka. Nejdříve nasadit trembleový šok, ale teprve poté, kdybychom byli napadeni. K bleskovému startu připravit. Ochranné štíty! Otevřít vstup k vletu našich lidí. Třikrát tři metry stačí. Crone, pospěšte si, u toho cizince něco smrdí!“

„Ano, pane. Půlku cesty už máme za sebou... Jestli nezačneme brzdit, rozpláceme se o loď jako shnilá jablka!“

Maden zapnul brzděné agregáty. Zároveň se snažil mířit přímo do temného otvoru vchodu lodi.

Ortensen byl s nervy v koncích. Pořád musel sledovat tu neznámou loď, loď duchů... Co jen kapitána Alleghinse přinutilo stáhnout je zpátky?

Ortensen s ulehčením konstatoval, že jsou ve vchodu. Vteřinu nato se za nimi zavřel vnější kryt.

Za okamžik se otevřely i vnitřní dveře a pak vstoupili na palubu.

Nejdříve se nedělo nic. Odložili skafandry. Cron a Ortensen

spěchali antigravitační šachtou do velínu. Potlačované bzučení, slyšitelné všude na lodi, svědčilo o běžících pohonných agregátech.

Cron ve velínu ohlásil návrat skupiny. Kapitán předešel jeho otázce, proč se museli vrátit.

„Jakmile jste dorazili k té lodi, zaznamenali jsme velice slabý otřes prostoru. Byl tak slabý, že jsme museli zkontrolovat činnost prostorového zaměřovače, abychom měli jistotu. Když bylo jasné, že se k nám něco blíží, povolal jsem vás zpět.“

„Otřesy prostoru přibývají,“ hlásili zaměřovači. „Jejich hodnoty jsou však stále mimořádně slabé. Nic takového jsem ještě nikdy neviděl,“ dodal šéf zaměřovačů. „Jako by transitovali zpomaleně...“

„Ten cizinec!“ zvolal poručík Serwu a ukázal na obrazovku.

Ona podivná loď stále ještě ležela ve světle reflektorů. Ale její obrysy se zamlžovaly. Bylo to cosi jako mlha, co najednou zpředu a zezadu začalo loď obklopotvat. Čelo a zád' lodi najednou mizely a v místech, kde vlastně měly tyto části lodi být, už prosvítaly hvězdy.

„Pomalá dematerializace,“ nevěřícně prohlásil Alleghins. „Opravdu je to zpomalená transice.“

„Zatraceně, chtěli nás vzít sebou,“ překvapeně zvolal Cron.

Najednou se ozval palubní lékař. Hlásil, že se u některých členů posádky objevují příznaky, které připomínají příznaky při dematerializaci.

Pak se ozval vzrušený hlas šéfa zaměřovačů.

„Pane, je to hrozně divné. S prostorem kolem nás se něco děje. Mám pocit, jako by ELTAREK taky najednou zvolna dematerializovala!“

Kapitán Alleghins zareagoval ihned. Vzal za řídicí páku a pohony lodi zařvaly. Kulovitá loď se při zrychlení 200 kilometrů za vteřinu rozletěla pryč.

Pryč od toho cizince.

Pryč z nebezpečné zóny. V poslední chvíli. Protože sotva se rozletěli, všichni na palubě cítili slabé mravenčení jako při transici. Ale jak bylo řečeno - byl to velice slabý pocit.

„Pane, cizinec zmizel,“ hlásil šéf zaměřovačů. „Složení prostoru je opět klidné.“

„Zjistili jste místo výskoku z transice?“

„To je to zvláštní, pane... nic. Ta loď dematerializovala, ale už nerematerializovala. Nikdy se nevrátila do našeho prostoru a času.“

„Váš závěr?“

„Buď šlo o transici do tak vzdálených končin, že ji naše přístroje nemohly zaznamenat, nebo,“ zaváhal zaměřovač, „nebo cizinec netransitoval a jenom přestoupil do jiného prostoru.“

„Ale na každý pád nás chtěl vzít sebou,“ konstatoval pobledlý Cron.

„Ano, a taky celou ELTAREK,“ chraplavě dodal Alleghins.

„Ale k čertu, jak to jde dohromady?“ rozčiloval se Cron. „Staromódní loď s technikou, jejíž úroveň dalece přesahuje úroveň techniky Tajemných?“

„Třeba to skutečně byla stará loď a třeba měla skutečně sloužit jenom jako návnada, nahozená pro kořist jako my.“ Alleghins pokrčil rameny a přikázal zpětnou transici k Hope. „Možná Ortensen s Madenem viděli duchy. Asi se to už nikdy nedozvíme. Zůstává zkušenost: pravidlem naší práce musí zůstat opatrnost a maximální nedůvěra vůči všemu, s čím se v kosmu setkáme.“

* * *

Krátce po přistání na Hope se Ortensen s Cronem a oběma vědci vydali rovnou do strojních jeskyní.

V jeskyni prstencové lodi, kde se vším komfortem bydlelo přítomných 5 000 vědců, byla svolána konference, jejímž hlavním bodem byl samozřejmě úspěch, kterého dosáhl Pout Renoir se svým týmem. Zničení působnosti norexalové vrstvy bylo tedy možné.

„Každá naše loď má možnost ničit norexalovou vrstvu, a tak se úspěšně bránit útoku Nor-exu,“ shrnul Renoir svoji zprávu. „Potřebuje k tomu pouze mírně upravit své hyperantény. Ale já se ptám, jak nyní o tomto objevu dáme vědět Renu Dharkovi a Rikerově flotile?“

„Copak pořád ještě nemáme spojení?“ zeptal se Ortensen.

„Bohužel ne,“ ustaraně zavrtěl hlavou Renoir. „Bez ustání to zkoušíme, ale jednoduše marně. Země hlásí totéž, my se pokoušíme ze všech sil, ale...“

V posledním slůvku se schovávala beznaděj.

V jiné konferenční místnosti byla řeč o zážitku, který měl před několika hodinami ELTAREK. Nadporučík Cron o něm podával zevrubnou zprávu. Učenci zaujatě sledovali každé jeho slovo. Mnozí

z nich si neustále psali poznámky, nebo si je namlouvali do diktafonů. Dělalí vážné a zamýšlené obličejé. Nakonec se přihlásil profesor Elliworth, expert na technologie cizích druhů.

„U popsané události se patrně jednalo o zpomalenou transici,“ vysvětloval. „Jde tedy o skok prostorem, jaký my známe v nulovém čase. Nechce se mi však uvěřit nějakému volnému přechodu do jiného prostoru. I když zamítnout takový názor samozřejmě nelze.“

Učinil gesto, kterým chtěl uklidnit vzrušení v sále a pokračoval: „Podle všeho se EL TAREK náhodně octla v centru dění. Možná, že naši muži neměli být svědky toho procesu. Proto také ty okolnosti, podle kterých by se dalo soudit na nějaký záměr neznámých bytostí.“ Profesor pokrčil rameny. „Ale neptejte se mne, pánové. Cizinci operovali technickými možnostmi, které jsou nám neznámé. Za zneklidňující bych označil fakt, že se tak stalo v blízkosti naší planety. Považuji za nutné informovat o tom patřičná místa na Zemi.“

I poté, co profesor skončil, vzrušená diskuse ještě dlouho pokračovala.

Nicméně po čase se vracela k tématu, které trápilo i obyvatelstvo Země. Každého člověka...

Kde je Ren Dhark?

Co se s ním a s jeho lidmi stalo?

* * *

Jste na správné cestě. Tady jsme.

Tuto telepatickou zprávu mohl na palubě POINT OF zachytit každý.

„No, už bylo na čase, aby nám řekli, na které planetě to vlastně jsou,“ zavrčel Petr Voncev. Seděl vedle Dharka u hlavního kontrolního pultu momentálně jako druhý pilot. Normálně to byla práce Dana Rikera...

„Takže támhle?“ řekl Dhark a ukázal na obrazovou kouli.

„Planeta čtyři,“ konstatoval Voncev. „V nejvzdálenějším okraji biosféry své hvězdy. To jsem moc zvědav, jak ta mateřská planeta Giantů vůbec vypadá.“

„Ještě tam nejsme,“ konstatoval Ren Dhark s přimhouřenýma očima a vyžádal si analýzu zdejší sluneční soustavy.

„Hned to bude,“ odpověděl Tino Grappa a spojil zaměřovače s Checkmasterem. Palubní mozek byl z dodaných měření jasnosti, magnetického pole, spektra, oběžné rychlosti či plazmatických větrů během několika vteřin schopen oznámit základní charakteristiky žádané hvězdy. Základních charakteristik udával 53.

Z otvoru nad ovládacím panelem vyjela úzká fólie s výsledky. Ren Dhark ji vzal a zahloubal se do ní.

„Spektrální typ K, průměr 1,53 milionu kilometrů, barva tmavožlutá,“ zamumlal. „Hm, barvu vidím sám,“ usmál se. „Ale dál.“ Přelétl dlouhou řadu jednotlivých údajů a zůstal u posledního.

Stabilní stádium.

„Aspoň něco,“ obrátil se k Voncevovi. „Bylo by toho moc, kdyby nás Gianti pozvali ještě ke všemu do soustavy nestabilního slunce... Pozor... Už. se zase hlásí...“

Časoenergetická existence je blízko. Ohrožuje naše města. Jestli nedostaneme pomoc, nebudeme moci splnit svůj úkol jako Strážci vesmíru.

Opět to všichni na palubě zaslechli. Pětičlenná vůdčí skupina Giantů - Cal - disponovala silnými telepatickými schopnostmi.

Žijete na planete čtyři? soustředěně se v duchu tázal Dhark.

Ano.

„Tak fajn,“ řekl Dhark, ale jeho tvář prozrazovala napětí. Takže konečně našli domov Giantů.

„Grappo, prosím analýzu planety.“

„Hned... Tady je. Gianti jí říkají Arim. Je o třetinu větší než Země... Horká, suchá planeta.“

„Opatrně, Dharku,“ zvolal Grappa. „Cal má pravdu. Nor-ex je skutečně astronomicky blízko. Mám ho na obrazovce.“

„Kde?“ otázal se Dhark. a přiskočil ke Grappovi.

Ten mu na projekci ukázal slabou křivku.

„2,9 světelných let!“ ohlásil Voncev.

„To je přece ještě dost daleko...,“ poznamenal Grappa.

„Umí se pohybovat nadsvětelnou rychlostí,“ připomenul Dhark. „Grappo, nespouštějte přístroje ani na chvíli z očí. Pokud by Nor-ex zaútočil, musíme okamžitě transítovat, jinak jsme bez šance...“

„Obsah kyslíku na Arimu devět procent!“ hlásil Voncev. „Zbytek atmosféry tvoří dusík.“

„Takže pokud budeme chtít jít ven, musíme mít skafandry,“ řekl

Dhark a vrátil se na své místo.

„Arim je horký svět,“ dál vysvětloval Voncev. „Průměrná teplota 43,6 stupňů Celsia. Dost vedro...“

„Řekl jsem skafandry,“ zopakoval Dhark. „Arim mi čímsi připomíná Robon.“

Časoenergetická energie nás ohrožuje, ozval se znovu Cal. Právě nám bere jedno z našich měst.

Kam? tázal se v duchu Dhark. Odpověď ho překvapila:

Do jiného proudu času.

Co tím myslíte?

Ale Cal se už neohlásil. Ren Dhark se zamračil.

„Ten Nor-ex mi dělá starosti,“ přiznal. „Doufal jsem, že se o něm od Calu dozvím víc. Ale Gianti zřejmě vědí taky jen to, co my...“

„Třeba nám toho nechtějí víc říct,“ namítal Mike Doraner.

„Že by Cal táhl s Nor-exem za jeden provaz?“ pochyboval Dhark. „Proč by nám pak volal o pomoc?“

Zase ztrácíme jedno město.

„K čertu, kde je?“ zvolal druhý důstojník Rul Warren. „Jak můžeme Giantům pomoci, když nám neřeknou nic přesného! Nejdříve jsme museli vyčenichat Arim, a teď před nás stavějí další hádanky!“

„Viděl někdo z vás na Arimu města?“ zeptal se Dhark.

Několik lidí zavrtělo hlavami.

„Možná leží na dně oceánů,“ řekl kdosi.

„Nepravděpodobné,“ konstatoval Voncev nad listinou výsledků z Checkmasteru. „Jsou to vysloveně mělké oceány, pokud nechceme rovnou mluvit o velkých jezerech. Hloubka není nikde větší než sto metrů.“

„Přes ty mraky nad planetou jsme žádná města nemuseli vidět,“ řekl Warren.

Ren Dhark cosi přepnul. Mraky se rázem ztratily.

„Infra,“ vysvětloval. „Teď už nám nic neuteče. Jdu na oběžnou dráhu ve výšce 300 kilometrů.“

Ztrácíme jedno město.

Kde je to město? soustředil myšlenky Dhark. *Kde je to město? Kde je? Ukažte nám místo! Nepoznáváme žádné město.*

Hovor ve velínu utichl. Všichni se soustředili, aby jim z volání Calu nic neuniklo. To, nač myslel Dhark, nemohli zachytit. Aby je nenechal na pochybách, vždy své myšlenky vyslovil nahlas.

Uplynuly nekonečné minuty.

Cal neodpovídal.

„Jestli nám to nechtějí říct, tak ať si o ta svoje města klidně přijdou,“ zlostně poznamenal Voncev. Stejně jako všichni ostatní nespouštěl oči z obrazové koule. Ale neviděl na ní nic, co by se podobalo městu. Chyběly dokonce jakékoli stopy osídlení. Že by je Cal znovu tahal za nos?

Ztrácíme další město. Kdo splní úkol Strážců vesmíru, jestliže žádní nebudou?

Ren Dhark dostal nápad. Tohle byla šance...

Co je úkolem Strážců vesmíru? zeptal se.

Ztrácíme město. Beze stopy mizí.

Cal buď nechtěl odpovědět, nebo byl příliš zaskočen útokem Nor-exu. Ren Dhark vzdal své snahy o poodhalení tajemství Giantů a pln energie se zeptal:

Kde je město, o kterém mluvíte? Kde je? Ukažte nám ho. Snad vám budeme schopni pomoci.

„Proč se tady vlastně pořád ještě motáme?“ drsně vyhrkl Tino Grappa. „Nacházíme se ve velkém nebezpečí a Gianti si žvaní o svých úkolech... A dole není žádné město.“

„Vypadá to, jako že máte pravdu,“ přiznával nejistě Ren Dhark. „My...“

Leťte k severu, ke kontinentu obklopenému dvěma řetězy ostrovů. Na severu leží město, které mizí.

„Ten kontinent jsme před chvílí přelétali. Přesně si na to vzpomínám,“ řekl Voncev.

Ren Dhark nedebatoval a otočil loď. Agregáty lodi na okamžik zařvaly, jak musely dodat absorberu přetížení více energie. Pak loď letěla na novém kurzu. Řítila se k severu Arimu. Na horizontu se vynořil zmíněný kontinent.

„Ani tady není žádné město,“ zabručel Mike Doraner. „Gianti nás vodí za nos.“

„Bylo by fajn, kdyby to tak bylo,“ řekl Grappa. „Bohužel ale máme Nor-ex pořád na obraze. Je mi divně po těle, když na to monstrum pomyslím. Co vlastně chce? Znovu na nás zaútočí?“

Ren Dhark také sledoval obrazovou kouli. Loď přelétala území bez jakékoli zástavby. Vysoké hory se střídaly s hnědou stepí a šedivou pouští.

„Pozorování přepnout na hyperbázi,“ rozkázal.

„Rozumím,“ řekl pilot Voncev a vykonal rozkaz. Na obrazové kouli se rázem změnil obraz. Pozorování bylo nyní možné i pod povrchem planety.

„Omezit na 1 000 metrů,“ dodal Dhark.

Jeho druzi nyní věděli, kde údajné město hledá.

Pozorování bylo možné v označených souřadnicích.

„Tady,“ řekl Dhark. Zpomalil let a Voncev zvýšil výkon pozorovací techniky. Kostka byla stále větší a větší, až zaplnila celou obrazovou kouli.

Viděli obrovský podzemní prostor, velikosti zhruba kubického kilometru, zaplněný drobnými hnědými tyčinkami, jak se zdálo.

„Gianti. Já se zblázním. Desetitisíce Giantů,“ vyjeveně vyhrkl Voncev. „Tomuhle tedy říkají město...“

„Je to jedna z těch obrovských mrazících hal, na jaké jsme narazili na planetě Fantom v Granátovém systému,“ tlumeně řekl Dhark.

POINT OF se ve výšce 300 kilometrů nad tou obrovskou mraznicí zastavila.

„Co dělá Nor-ex?“ zeptal se Dhark.

„Vzdálenost zůstává stejná,“ odvětil Grappa. „Ale už několik minut se mírně ozývá energetický zaměřovač. Na obrazovce mám podivné údaje. Myslím si, že...“

„Mraznice se mění,“ zvolal Doraner. „Ztrácí průhlednost... Jakoby ji někdo natíral nějakým neprůhledným lakem.“

„Přesně tak,“ ztěžka pronesl Dhark. „Nor-ex tu obrovskou nádobu s Gianty pokrývá časově neutrální vrstvou, která nepropouští ani hypervlny obrazové koule. Proto ten zamlžený obraz.“

Ztrácíme další město.

„To se nedá vydržet, jenom tady sedět a být neschopen pomáhat,“ pravil Manu Čobe. V bezmocném vzteku sevřel ruce do pěstí.

„Začínají otřesy prostoru,“ hlásil Grappa.

„Kde?“

„Dole v zemi, Dharku. Jestli se nepletu, mraznice nám za chvíli zmizí.“

„Myslíte... rovnou tam odtud?“

„Ale proč by ji Nor-ex měl nejdřív přemíst'ovat...,“ odvětil Grappa a pak přestal mluvit, protože soustředěně sledoval své

přístroje. „Otřesy prostoru zesilují,“ řekl po chvíli. „Asi už se to brzy stane.“

Ve velínu zavládl klid. Všichni přítomní zaujatě pozorovali obrazovou kouli. Jenom zaměřovači se nadále věnovali svým přístrojům. Byly spojeny s Checkmasterem, jehož úkolem mělo být okamžité podání případných vyhodnocení nových faktů.

„Jak jen ten Nor-ex může ovlivňovat prostor?“ zeptal se kdosi. „Jak dokáže na vzdálenost skoro tří světelných let potáhnout takový podzemní gigant časové neutrální vrstvou?“

Nikdo mu neodpovídal. Kromě hučení klimatizace a tichého bzučení agregátů tam nebylo nic jiného slyšet.

„Teď!“ zvolal Grappa, který na prostorovém kontroléru najednou spatřil slabou křivku, typickou pro blízký a silný otřes prostoru.

„Už by to mělo být!“ zvolal znovu.

Jeho slova se ztratila v neklidném hluku.

„Hele, ztrácí se to.“

„Úplně to mizí.“

„Něco takového jsem ještě nikdy neviděl.“

„Fantastické.“

Před očima přítomných mužů se ztrácelo to, čemu Cal říkal město. Obrovská zásobárna s Gianty se nehnula z místa.

Mizela.

Dematerializovala.

Byla pryč.

Ihned poté, co se stala neviditelnou, se v tom místě prolomil povrch Arimu. Desetitisíce tun kamení, písku a šterku se zřítilo do náhle volného prostoru. Obrazová koule to zprostředkovávala tak zřetelně, že někteří muži bezděčně ustoupili.

„Grappo! Naměřil jste jim nějaké místo, kde by rematerializovali?“

Ren Dhark jako jediný uvažoval s chladnou hlavou. Zjištění případného zpětného vskoku do normálního prostoru by bylo velmi důležité. Byla nádoba s Gianty přemístěna někam jinam do volného kosmu, nebo ji Nor-ex přenesl do jiného časoprostoru? Odpověď na tuto otázku měla přinést Grappova měření.

Ital zavrtěl hlavou.

„Nic. Nebyla to transice, na jakou jsme zvyklí.“

„Takže přechod do jiného prostoru...“

Dharkova slova těžce odkapávala do hlubokého ticha.

„Lioneli,“ otočil se k přítomnému šéfovi astronomického oddělení, „co vy si o tom myslíte?“

„Fascinující zážitek,“ vyhrkl vědec. „Můžeme to považovat za důkaz existence hyperprostoru. Víte přece, že existují hypotézy o neznámém počtu vzájemně nadřazených prostorů. Pokud je tomu tak, proč by nebyl možný přechod z jednoho prostoru do druhého?“

„To zní rozumně,“ řekl Ren Dhark. „I když je to téměř nepředstavitelné.“

„Až tak nepředstavitelné to není,“ pokračoval Lionel. „Když pomyslíme, že se „to vlastně děje při každé transici... jen s tím rozdílem, že se do svého prostoru pokaždé vrátíme. Pravděpodobně je při transici potřeba jen nějakého samostatného impulsu, abychom i my mohli zůstat v hyperprostoru...“

„Nor-ex tohle zřejmě ovládá levou zadní,“ suše pravil Mike Doraner.

Muži se spontánně zasmáli, ale uvolnění napětí netrvalo dlouho.

„Zachytili jsme volání o pomoc,“ ohlásil najednou spojař Glenn Morris.

Ren Dhark si pospíšil k mikrofonu. „Kdo volá o pomoc?“

„Bylo to zkomolené,“ odvětil Morris. „Porozuměl jsem jménu lodi: HOPE a pak slovům, že - motory výpad... Víc toho bohužel nebylo.“

„Díky, Morrisi. Zaměřil jste prostor, odkud vysílání přišlo?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá, dejte své údaje ihned astronomům. Rád bych tím směrem okamžitě transitoval.“

„Rozumím.“

Muži ve velínu naslouchali. Nyní se dohadovali, co mohlo Rikerovu vlajkovou loď přinutit k volání o pomoc. Ale sotva začali, ozvalo se Grappovo varování:

„Nor-ex se k nám přibližuje. Vzdálenost 2,8 světelných let. Stále se zkracuje.“

„To je vážné. Musíme pryč,“ konstatoval Dhark. Nejdřív však musel informovat Cal.

Cale, slyšíš mě?

Slyším.

Pravě jsem se dozvěděl, že se jedna z mých lodí nachází v

nebezpečí. Musím ji zachránit, proto opouštím tvoji oblast. Brzy se vrátím a pokusím se bojovat proti Nor-exu. Prosím, pochop mne.

V odpovědi Calu se znovu projevilo lidem zcela cizí myšlení vůdčí skupiny Giantů.

Rozumím. Ani ty nebudeš schopen pomoci. Poznáváme tvoji snahu nás podpořit. Opět jsme ztratili jedno město. Kdo bude plnit náš úkol Strážců vesmíru, až nebudeme?

„To je mi momentálně docela jedno,“ tvrdě odpověděl Dhark, posadil se za hlavní řídicí pult a rozjel POINT OF naplno.

Za okamžik transitovali.

Do míst, odkud se ozvalo volání o pomoc z paluby lodi jeho přítele Dana Rikera.

Kde byla HOPE?

Co se s ní stalo?

Kdy se znovu ohlásí?

* * *

„Jsme v zoufalé situaci, šéfe. Nikdy jsme se sem neměli dostat...“

„To vidím,“ unaveně mávl rukou Riker. „Co to má ale co společného s výpadkem našich ochranných štítů a pohonů?“

„Bohužel moc... Je tu příliš mnoho hvězd... gravitačních polí... A jedno z nich nám nyní doslova vysálo všechnu energii a teď do něj všichni padáme... Ne nadarmo zdejší končinu astronomové nazvali *Peklo*...“

„Jistě, jistě... Já vím...“

Odstartovalo jich 35. Všechny lodě, které pod Rikerovým velením letěly na pomoc Dharkově POINT OF. Znali souřadnice údajného domova Giantů, ale po transici se octli tady.

V pekle...

Počáteční překvapení ustoupilo hlubokému zděšení. Nikdo z astronomů na palubě si nedokázal vysvětlit příčinu mylné transice. Jenom návyk na nekompromisní disciplinovanost zabránil nejhoršímu. Panika zatím nepropukala. Nikdo ze členů posádky si nedovolil jakkoliv zaútočit na své nadřizené, nikdo nedemoloval přístroje. Naopak všichni plnili své úkoly alespoň v rozsahu, jaký situace dovoľovala.

Všech 35 lodí bezvládně padalo do malého bílého slunce. Takovým se říkalo Bílý trpaslík. Šlo o slunce, nacházející se na konci svého vývoje. Mělo za sebou proces zhušťování a nyní se skládalo z naměstnaných elementárních částic bez molekulární struktury. Jeden krychlový centimetr by na Zemi vážil 10 000 tun.

Trpaslík měl tedy s ohledem na svoji hmotnost velkou gravitaci. Už po několika hodinách bylo zřejmé, že se flotila octla v pasti.

Konec se neodvratně blížil.

Všechny lodě vysílaly zoufalá volání o pomoc. Avšak při tak silném magnetickém poli se sotva dalo počítat s tím, že by je někdo zachytil. Lidé na palubách lodí měli alespoň nějaké zaměstnání.

Inženýři a technici se bez ustání pokoušeli uvést pohony lodí do pořádku, aktivovat je... I oni měli jen malou naději na úspěch, ale přesto neustávali.

Rikerovou tajnou nadějí byl Ren Dhark a POINT OF.

Nedokázal sice říct, jak si záchranu představuje konkrétně, ale věřil. Věřil v techniku Tajemných, v Rena Dharka, v POINT OF a její muže.

„Jdu na své stanoviště, Rikere,“ ohlásil Wan Risk. „Náš pozorovací a měřicí program je velmi mnohostranný. Nechci nechat nevyužitou žádnou příležitost. Kdo ví, kdy se zas octneme v tak zajímavém prostředí...“

„Jo, kdo ví?“ zopakoval Riker.

Risk ještě nebyl venku z velínu, když se ozvala další zpráva od spojařů.

„Kapitán lodi DUBHE chce mluvit se šéfem flotily.“

„Přepojte.“

Na videofonní obrazovce se objevila tvář muže kolem čtyřicítky. Riker ho znal - byl to už zasloužilý kosmický důstojník Les Kolian. Tvář měl podivně zakaboněnou.

„Co se děje, Koliane?“

„Naše absorbery přetlaku začínají mít výpadky,“ hlesl namáhavě Kolian. „Pár z nás už to odneslo.“

„Jaké přetížení?“

„Zatím 1,8. Rozkázal jsem, aby se všichni muži, kteří nejsou bezpodmínečně nutní k obsluze lodi, připoutali. To je 95 procent posádky. Na smrt se dá čekat i vleže.“

„To jste udělal dobře,“ řekl Riker a vzápětí se zastyděl za svá ba-

nální slova. Ale co měl říct kapitánovi lodi, které zvonil umíráček? „Bohužel vám neporadím,“ řekl Riker. „Mojí jedinou nadějí je Ren Dhark.“

„POINT OF už se ohlásila?“ V Kolianových očích se objevil záblesk naděje.

„Bohužel ještě ne. Ale neustále vysíláme...“

„Dobrá,“ přitakal Kolian a vypnul spojení.

Riker pokrčil rameny a namačkal spojení se strojovnou lodi. „Je tam Sotlas?“ zeptal se.

Vedoucí inženýr byl rázem na příjmu. Tázavě pohlédl na Rikera.

„Na DUBHE mají výpadky s absorbéry přetlaku. Dá se to opravit?“

„S palubními prostředky ne.“ odvětil inženýr. „Bylo by třeba vymontovat absorbéry...“

„To by přece bylo možné... Opravíme je ve volném kosmu...“

„To by bohužel nestačilo,“ suše odvětil Sotlas. „Vně lodí není stav beztláče. Ale i kdyby byl, nešlo by to... Vysvětlil bych vám to odborně...“

„Ne, díky, věřím vám. Díky za útěchu, Sotlasi,“ bolestně se pousmál Riker. „Kdy vypadnou naše absorbéry?“

„Milý šéfe, jak to můžu vědět?“ pokrčil rameny Sotlas.

* * *

„S ohledem na důležitost situace vám dáváme k dispozici další loď, commandere Huxleyi,“ oznámil mluvčí štábu pozemské flotily, jenž rozhodl o tom, že Huxley smí letět za Rikerovou flotilou a POINT OF.

Vesmír totiž stále mlčel.

Vyvolávalo to obavy.

„Kapitán Arbo byl informován,“ řekl mluvčí. „Jeho loď POLLUX bude za hodinu připravena ke startu. Stojí venku na kosmodromu.“

„Commandere Huxleyi. Najděte Dharka a Rikera,“ zapřísahal commandera velitel štábu. „Podejte jim zprávu o výsledcích vědců z Hope. Nutně se musejí dozvědět, jak zbavovat Norexal časové neutrality.“

„Udělám, co bude v mých silách.“

Huxley se rozloučil.

* * *

Ve velínu lodi POLLUX důstojníci připravovali loď k transici.

„Pokud se Rikerova flotila octla v nějakém nebezpečném pásmu, může se stát, že tam spadneme i my,“ poznamenal kapitán Arbo.

„To je fakt,“ přitakal commander Huxley. „Takže skočíme stejným směrem, ale na kratší vzdálenost.“

„Výborně. Vzdálenost skoku zkrátit!“ přikázal Arbo svým astronomům. „Směr stejný. Skok končí po 10 000 světelných letech!“

Důstojníci potvrdili příjem. Pokračovali v přípravách transice. Loď ještě neměla správnou rychlost.

Skok hyperprostorem byl posléze propočítán počítačem, a když proběhl, ihned se ozvala zaměřovačí centrála.

„Naměřili jsme otřes prostoru. Ale křivky mají zcela neobvyklý tvar. I způsob jejich objevení na obrazovkách je nový.“

„Zaměřit místo vskoku,“ přikázal Arbo.

„Rozkaz.“

V tu chvíli muži na palubě lodi zachytili telepatickou zprávu. Odesílatel se představil hned v první větě.

Já, Cal Giantů, pokládám náš úkol Strážců vesmíru za ohrožený. Opustil nás i Ren Dhark, vůdce Zatracenců. Chce zachránit své lodě. Jsme vydáni časoprostorové existenci napospas. Naše města mizí. Kdo splní úkol Strážců vesmíru, až my nebudeme?

„Cal,“ vyhrkl Huxley. „Asi je napadl Nor-ex.“

„Zachraň se, kdo můžeš,“ prohlásil Arbo ironicky. „Gianti jsou tady...“ „Každopádně nyní víme, že tu byl Dhark. A že musel zachytit Rikerovo volání o pomoc. Letěl za ním.“

Arbo s touto Huxleyho interpretací souhlasil.

„Takže ty otřesy prostoru patřily POINT OF,“ řekl plný naděje.

„To je vcelku možné,“ přitakal Huxley. „Měli bychom letět směrem k výstupnímu bodu z transice. Dhark se musí dozvědět o způsobu, jak zničit Norexal.“ „To mám v úmyslu. Jakmile dostaneme souřadnice jejich výskoku, letíme tam.“

Ze zaměřovačí centrály přišly žádané údaje.

Byly uloženy do počítače a pak se loď rozletěla vstříc nové

transici. Lod' rematerializovala v *Pekle*.

Přes obrazovky zářily stovky horkých naměstnaných sluncí. „Bože můj, kam jsme se to dostali,“ vyhrkl kapitán Arbo. „Rychle pryč...“

„Strojovna do velínu. Nelze aktivovat ochranný štít lodi.“

„Proč?“

„Příliš silné magnetické pole.“ „Rozumím,“ přitakal kapitán Arbo. „Mizíme odtud.“ Posunul páku zvýšení rychlosti dopředu, ale namísto obvyklého zařvání agregátů se ozvalo jenom nespokojené, slabé, klokotavé bručení. Začaly blikat červené kontrolky. Kdesi zazněla poplašná siréna.

„U všech planet, copak se ta kocábka zbláznila?“ nadával Arbo. Nahmatal spojení se strojovnou. „Velín. Co se to k čertu děje? Proč nemáme výkon?“

„Sám to nechápu,“ odvětil hlavní inženýr. „Už jsem poslal lidi, aby zjistili příčinu.“

„Ať si laskavě pospíší, zatím nejsme v bezprostředním ohrožení, ale co není, může být!“

„Děláme, co můžeme, kapitáne.“

Arbo se s těmito slovy musel spokojit.

„Mně se to nelíbí,“ ozval se Huxley. „Vypadá to, že máme po šichtě...“

„Jak to myslíte?“

„Je až příliš silné magnetické pole. To určitě nebude závada ve strojovně.“

Jeho slova se zanedlouho potvrdila.

„Ale vždyť přece musíme něco udělat!“ pravil kapitán Arbo a vstal z křesla. „Přece nemůžeme nečinně přihlížet, jak se řítíme do nějakého slunce!“

„Vysílejte. To je jediné, co se dá dělat. Vysílat.“

„Ale kdo nás uslyší? Kdo nám pomůže?“ Arbo se nedokázal vnitřně vypořádat s nastalou situací.

„Kdybych to věděl, řekl bych vám to,“ prohlásil Huxley, vstal a došel k Arbovi. Tam ho vzal kolem ramen a zašeptal: „Začněte se ovládat, kapitáne, dáváte posádce špatný příklad. Kdybyste mě potřeboval, najdete mne v mé kajutě. A nezapomínejte neustále vysílat. Volání o pomoc a souřadnice. Na všech vlnových délkách.“

Pak se otočil a opustil velín.

Arbo se vzpamatoval. Rovnou zavolal spojařům.
„Okolní prostředí je mimořádně rušivé,“ hlásil šéf směny.
„Jen klidně vysílejte. Lepší něco než nic.“

* * *

„Dva spojaři leží vinou náhlého ohluchnutí v palubním lazaretu,“ ohlásil ve velínu Manu Čobe. Velký Afričan se zašklebil. „Doporučuji se sluchem členů posádky šetřit, ty lidi ještě budeme potřebovat.“ „Je mi líto, ale je důležité navázat spojení,“ odvětil Ren Dhark. „Nemáme co dělat jenom s HOPE, nýbrž s 34 dalšími loděmi v zoufalé situaci.“ „Opravdu?“ překvapeně vyhrkl Čobe, kterého o situaci ještě nikdo neinformoval.

„Jejich pohonné agregáty nefungují. Padají do nějakého slunce. Spojaři s nimi musí držet kontakt za každou cenu.“

„Jestli je to tak,“ řekl Čobe a pokrčil rameny.

Na obrazovce se objevil Morris: „Zachytili jsme další volání o pomoc. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, byl to křižník POLLUX. I on má problémy s pohony lodi.“

„Vypadá to, že sem přiletěla volat o pomoc celá pozemská flotila,“ zavrčel Voncev. „Co tady chtějí?“

Ren Dhark nevěděl. Otočil se k mikrofonu a spojil se s vědci, s nimiž chtěl probrat stávající situaci dřív, než se rozhodne něco udělat.

Prstencová loď se řítí směrem k Rikerově flotile. Ren Dhark další transici nechtěl. Cítil se lépe v ochraně intervalů, které znemožňovaly okolnímu prostředí na loď působit.

„Jsou tu velmi silná magnetická pole,“ vysvětloval posléze Jens Lionel. „Škody žádné nenastanou, ale motory lodí nebudou, nebo jdou jenom mizerně.“

„Takže bychom měli ty lodě dostat odtud, ale jak?“ otázal se Mike Doraner. „Nemůžeme přece...“

„Ale musíme. A sice brzy,“ tvrdě opáčil Ren Dhark. „Podle posledních zpráv mají lodě potíže i s absorbérem přetlaku. V okolním prostoru jsme naměřili přetížení kolem 27 g. Jestli jenom zlomek toho zapůsobí, můžeme všechny posádky odepsat.“

„Flotila je před námi. Vzdálenost už jen šest světelných let,“ řekl Grappa. „Je to 35 jednotek. Drží se pohromadě. POLLUX na

obrazovce ještě nemám.“

„Nejdřív poletíme za Rikerem,“ rozhodl Dhark. „Třeba ví, jak na to.“

* * *

Apatie na HOPE se rozplynula okamžitě poté, co loď navázala spojení s POINT OF.

„POINT OF pro HOPE,“ ozval se Morris. „Našli jsme vás a zakrátko jsme u vás. Dan Riker ať se rychle připraví na rozhovor s Renem Dharkem. Opakuji...“

„Člověče, Morrisi,“ zařval do mikrofonu přešťastný Riker. „To je ale sakra štěstí, že jste tady. Už jsme ztráceli naději. Rozhovor oukej. Čekám ve vchodu číslo jedna.“

Riker si ihned nechal připravit skafandr a mezitím se snažil spojit s kapitány lodí své flotily, aby jim sdělil příznivou zprávu. Chtěl je přesvědčit, že nyní není zdaleka všechno ztraceno. Šlo mu hlavně o kapitány lodí s výpadky gravitačních absorbérů. Nejhuř to vypadalo na lodi MEROPE. Tam už bylo přetížení pěti g.

Pak si oblékl skafandr a sjel dolů ke vchodu pro mužstvo. Vstoupil, zavřel vnitřní dveře a vyrovnal tlak. Pak otevřel vnější dveře a čekal.

V dalším rozhovoru s POINT OF bylo dohodnuto, že si pro něj přiletí Blesk.

„POINT OF v bezprostřední blízkosti,“ sdělovali mu ze zaměřovači centrály. „Každou chvíli by měla být vidět.“

Riker postoupil o krok. Pod nohama mu zívala propast vesmíru.

Vtom jako by se mezi těmi hvězdami něco pohnulo.

Optický klam?

Ne.

Jemně fialová záře prstencové lodi! A za chvíli se toužebně vyhlížená loď zastavila poblíž HOPE. Ani ne kilometr od ní.

Minutu nato proklouzl unitalovým pláštěm POINT OF malý Blesk. Doletěl až ke vchodu do HOPE a těsně před ním se zastavil. Když se otevřel kryt, Riker spatřil Doranera, také ve skafandru. Zamával mu a vlezl dovnitř.

Pohled na starého druha mu dodal odvahy. V následujícím rozhovoru s Dharkem se však znovu prokázalo, že jsou v zoufalé

situaci.

„Mohl bych samozřejmě brát do spodního intervalu POINT OF lod' za lodí a vyvézt je z dosahu zdejších sluncí,“ řekl Dhark, „ale na to bychom potřebovali mít čas. Hodně času. Ten však nemáme.“

„Jak dlouho by to mohlo trvat?“

Dhark se podíval na záznamy. „30 dní, šest hodin a 53 minut.“

„Tak to by nešlo,“ konstatoval Riker.

„Jistě,“ přitakal Dhark. „Pár lodí bychom sice zachránili, ale ostatní ne... Co se dá dělat. Vezmi si Blesk, Dane, a připrav evakuace posádek několika lodí vždy na palubu jedné z nich.“

„Jakže?“ podivil se Riker.

Dhark se plácl dlaní do čela. „No jo, ono to nepůjde! Jak by se mohly posádky dopravit z lodí na lod'?" Agregáty záchranných člunů jim také nefungují... Takže jsme schopni s jednou lodí zachránit vždy jenom jednu posádku... Začneme tedy s křižníky. Jsou největší, je na nich nejvíce lidí.“ „To je i můj názor. Ale mám jednu podmínku.“

„Podmínku? Jakou?“

„HOPE přijde na řadu jako poslední.“

Ren Dhark mu to nevymlouval. „Dobrá,“ řekl váhavě, „když chceš... Ale převezmeš řízení operace?“

„Ano. Budu ji řídit z HOPE. Tam je moje místo.“ Otočil se k Doranerovi. „Odvezete mě zpátky?“

„Dane, počkej ještě,“ napadlo v tu chvíli Dharka. Uvědomil si, že by se nejdřív měl ještě zeptat palubního mozku Checkmasteru, jaké on vidí možnosti záchrany těch 35 lodí. Soustředil se a vyslal automatickému řízení lodi dotaz: *Jakým způsobem lze zachránit 35 ohrožených lodí?*

Pak napjatě čekal na odpověď.

Záchrana je možná, odvětil Checkmaster. *Dostat lodě pod vliv intervalu. Pak lodě samostatně transítovat.*

„Nesmysl.“

„Sebevražda.“

„Vyloučeno!“

„Automatické řízení i Checkmaster se zbláznili!“

To byly komentáře přítomných ve velínu.

„To nemůže skončit dobře,“ varoval astronom Jens Lionel. „Kromě známých potíží při transici lze očekávat řadu jiných,

neznámých komplikací při společné transici vícera lodí. Například částečnou dematerializaci. Dokonce bych se bál i věčného setrvání v hyperprostoru. Proto jsem proti tomuto pokusu.“

„Ale automatické řízení ho doporučilo,“ trval na svém Dhark. V duchu už viděl nenahraditelné ztráty. Ztratil by i svého jediného přítele Dana. Věděl, že by Riker svoji loď opustil jako poslední, pokud vůbec.

Chytil se poslední naděje.

„Nemohou Checkmaster s automatickým řízením disponovat informacemi o hyperprostoru, jaké my ještě vůbec nemáme?“ zeptal se Lionela.

„Jistě, to není vyloučeno,“ odpověděl astronom. „Což znamená, že by stejně šlo o značný hazard. Ale rozhodnutí je na vás.“

Ren Dhark udělal unavené gesto. Lionel mu nemusel připomínat, kdo tady na lodi nese hlavní zodpovědnost. A ta teď vážila jako cent. Co když má astronom pravdu? Co když odvážný experiment zahubí POINT OF i její posádku?

Jako už dřív v takové situaci cítil Dhark mučivou osamělost. Obklopen otrlými kosmickými vlky se zase jednou musel rozhodnout sám.

Ve velínu prstencové lodi nikdo nepromluvil. Akustickou kulisu Dharkova těžkého rozhodnutí tvořily jen tiché pracovní zvuky agregátů velínu.

„Zkusíme to,“ řekl Dhark a ze srdce mu spadl kámen. Věděl, do jakého jde rizika, ale cesta to byla jediná. Musel po ní jít.

„Pak tedy vezmeme HOPE jako první,“ řekl Riker. Bylo samozřejmé, že chce být ve chvíli největšího nebezpečí po Dharkově boku.

„Dobrá.“

Dhark už myslel na to, jak posádce v krátkosti vysvětlí svůj záměr. Podal Rikerovi ruku na rozloučenou a otočil se k mikrofonu. Riker s Doranerem odcházeli.

Když se vrátil na HOPE, objasnil Riker svým lidem, co je čeká. Potom si pomocí spojařů promluvil s kapitány ostatních lodí.

„Jestliže se pokus zdaří, POINT OF postupně umožní všem lodím transítovat. Skákejte jednoduše pár set světelných let ven z *Pekla*. Pak bude možnost navazovat spojení normální, takže vás bez problémů najdeme.“ Riker se na chvíli odmlčel. „Pro případ

neúspěchu se s vámi nyní loučím. Děkuji za vzorné plnění povinností.“

Vyslechl si ještě hlášení kapitánů, že mu rozuměli.

Posléze oznamovali spojaři, že se POLLUX neustále snaží vyslat důležitou zprávu, ale že ji pořád nelze slušně zachytit. Podle všeho se zpráva týká Nor-exu.

Riker si řekl, že o tom poví Dharkovi. Pak se spojil s POINT OF.

„Jsme připraveni, Rene. Můžeš začít.“

„Oukej.“

POINT OF začala manévrovat. Dhark vypnul spodní interval a zvolna doletěl nad HOPE.

„Gravitačně a magneticky tu vládnu doslova hnusné poměry,“ ohlásil ze strojovny Miles Congollon. „Přestože polovina intervalu funguje, mají absorbéry přetížení hodně co dělat. Magnetická pole navíc ještě rozechřívají vnějšek lodi. Přes 10 000 stupňů Celsia na spodní polovině lodi.“

„To hned přejde.“

Téměř každý ve velínu si uvědomil dvojsmyslnost těchto slov. Kolik jim zbývalo života? Pár minut?

Prstencovou lodí projel kovový zvuk, jak na sebe lodě dosedly. POINT OF seděla na HOPE jako nějaký klobouk.

Spodní intervalové pole zapnuto. , HOPE se tak octla v chráněné zóně minikontinua intervalů.

„Interval v pořádku. Začni zkoušet pohonné agregáty,“ přikázal Dhark svému příteli. „Ale opatrně. Jenom si zjisti, jestli fungují.“

„V pořádku.“

Dopadlo to dobře. Intervalové pole chránilo i agregáty HOPE před nepříznivým vlivem okolního prostředí. Strojovna běžela bez sebemenších potíží.

„Klaplo to,“ ohlásil Riker.

„Takže nabij zásobníky generátorů transice. Až to bude, dej vědět. Pak seřídíme tvoji transitní automatiku a náš Checkmaster. Nesmí dojít k nehodě.“

„Oukej.“

Pod Rikerovým rukama se rozbzučely agregáty, dodávající energii do zásobníků.

„Proč jsme na ten nápad s nulovou transicí vlastně nepřišli sami?“ zeptal se vedoucí inženýr strojovny.

„Nedostali bychom se k ní. Naše ochranné štíty se prolomily. V zásobnících by došlo k samoindukci energie.“

Inženýr přitakal.

„Něčeho podobného jsem se obával. Teď bych ale rád slyšel váš osobní názor. Jakou máme podle vás šanci při tom následujícím sebevražedném pokusu? Mám na mysli šanci na přežití?“

„Váš humor bych chtěl mít. Ta šance je každopádně větší, než kdybychom tu zůstali trčet a chytali lelky. Pak by se totiž rovnala nule.“

Ve stejnou dobu se Ren Dhark spojil s automatickým řízením lodi.

Používáme doporučený způsob. Přeji si, aby synchronizace mezi vypojetím intervalu a transicí HOPE byla koordinována automatickým řízením.

Rozumím.

Dhark zavolal Rikera: „Dane, naše automatické řízení vyšle impuls, kdy máte skočit. Buď přesný.“

„Myslíš, že to zvládnu?“

Oba muži se pousmáli.

Riker se pak plně soustředil na své kontrolní přístroje. Nabíjení zásobníků bylo téměř hotové. Pak mohla přijít transice.

O zlomek vteřiny předtím POINT OF vypne svůj spodní interval. Hned nato musí dojít ke transici. Kdyby přišla o něco dřív, znamenalo by to bezesporu zničení obou lodí, interval znamenal malý vesmír sám pro sebe. Kdyby Riker skočil před vypnutím intervalu, v nulovém čase by rematerializoval zpět do intervalu, pravděpodobně do jeho centra.

Tam se však nacházela POINT OF.

„Volám kapitána HOPE,“ ozval se z videofonu neosobní hlas. Obrazovka zůstávala temná. To promluvílo automatické řízení POINT OF.

„Slyším,“ řekl Riker.

„Je HOPE připravena transítovat?“

Riker přelétl pohledem přístroje.

„Ano.“

„Pak rozjedeme countdown 30 vteřin. Při jedné vypínám interval. Při nule musí dojít ke transici.“

„Rozumím.“

Riker cítil, jak mu na čele vyvstává pot. Ruce na kontrolních pákách měl studené. Takže:

„...třicet, dvacet devět, dvacet osm...“ pronášel hlas automatického řízení POINT OF. Přes palubní rozhlas ho slyšeli všichni muži na obou lodích. Plni očekávání vzhlíželi k následujícím chvílím.

„...patnáct, čtrnáct, třináct...“

Riker položil ruku na transít ní tlačítko. Kvůli opatrnosti byli všichni ve skafandrech.

„...sedm, šest, pět...“

Rikerovy prsty se chystaly přitlačit. Před očima se mu odvíjel celý jeho dosavadní život.

„...tři, dva, jedna...“

Rikerovy svaly se napjaly. Nervový impulz došel ke svalům a způsobil jejich kontrakci.

„...nula...“

Tlačítko zapadlo. Riker se mimoděk přikrčil a zavřel oči. Pak ale s úlevou zjišťoval, že ještě žije.

Otevřel oči.

„Dokázali jsme to!“ zařval.

Peklo bylo na obrazovkách už jenom hodně vzdáleným zářivým souhvězdím. Vzdálenost 1 000 světelných let byla překonána!

V následující chvíli to v palubním spojení halasilo, křičelo, jásalo a rámusilo. Napětí posádky se vybíjelo hlukem.

Riker přikázal klid. Rychle rozkázal navázat spojení s POINT OF.

Přežila to?

Žádné škody?

Dhark se každopádně musel dozvědět o úspěšné transici.

„Pospěšte si,“ pobízel své spojaře. „Jestli to POINT OF přežila, čeká ji ještě spousta práce!“

„Kontakt s POINT OF!“ vykřikl směnař.

„Rene, povedlo se. Loď z toho vyvázla bez škrábnutí. Jak to vypadá u vás?“ „Všechno oukej. My pokračujeme. Ty si venku sbírej svoji flotilu.“

„V pořádku, Rene. Hodně štěstí.“

HOPE je za vodou,“ oznámil Dhark ve velínu prstencové lodi. „Pokračujeme. Další loď? Grappo, kde je DUBHE? Tam jsou na tom

nejhůř. Musí nutně ven jako další.“

O 1 000 světelných let dál Dan Riker s divoce bušícím srdcem sledoval záchranné práce svého přítele. Loď po lodi se hlásila po zdařilé transici a pak se objevovala na dohled HOPE. Akce POINT OF měla zřetelný úspěch.

O necelých šest hodin později byla Rikerova flotila konečně zachráněna.

Ještě než se pak Dhark rozletěl osm světelných let za lodí POLLUX, spojil se znovu s Rikerem.

„Uklidili jsme tu, Dane,“ řekl unaveně. „Máš všechny své lodě? Všechny bez škrábnutí?“

„Všechny lodě jsou z Pekla venku,“ šťastně potvrdzoval Riker. „Děkuju ti. Děkujeme ti všichni.“

„No jo. To je v pořádku.“

„Co teď uděláš?“

„Postarám se o POLLUX. Musím vědět, co mi chtějí s tím Norexem.“

„Hodně štěstí, Rene.“

„Budeme ho potřebovat.“

* * *

Prstencová loď nabrala kurz a v maximálním zrychlení se přibližovala POLLUXU. Křižník volal stále naléhavěji o pomoc. Podle zachycených signálů mu hrozil výpadek absorberu přetížení.

Když se po krátkém nadsvětelném letu POINT OF octla v jeho blízkosti a bylo možné se spojit videofonem, Ren Dhark překvapeně zíral do tváře commandera Huxleye.

„To jste vy, Huxleyi?“

„Osobně,“ odpověděl suše commander. „Jsem momentálně šéfem na POLLUXU. Kapitánu Arbovi není dvakrát do zpěvu. Proto přijal moji nabídku, že převezmu velení.“

Huxley zamlčel, že Arbo utrpěl nervové zhroucení a že nyní ležel pod uklidňujícími medikamenty na lékařské stanici. Commander mu nechtěl uškodit. Ale Ren Dhark stejně tušil, že kapitán zklamal. Momentálně si toho však nevšímal.

„Jak to u vás vypadá?“

„Díky za dotaz.“ Huxley byl z letů FO-1 už na ledasco zvyklý,

takže se jen tak nedal vyvést z rovnováhy. „Přímo pohoda tu nevládne, ale jsme schopni manévrování. Čtyři absorbéry přetížení nefungují, ostatní běží na víc než maximum. Nechal jsem k nim provizorně připojit chlazení. Proto máme ještě pořád obvyklou gravitaci. Ale stejně je dobře, že jste tady, Dharku.“

„Hned vás odtud dostaneme,“ odvětil Dhark a vysvětlil Huxleymu proces, který během šesti hodin 35krát úspěšně proběhl.

„No, takže z nejhoršího jsme venku,“ suše konstatoval Huxley. Oněch dvanáct hodin bez vyhlídky na záchranu na něm vůbec nebylo znát. „Mimochodem, mám taky něco pro vás. Výzkumníkům na Hope se podařilo sebrat Nor-exu jeho trumfy.“

„Cože?“

„Přesně tak. Časově neutrální povlak, kterému říkají Norexal, lze zbavit jeho časové neutrality.“

„Skutečně? Ale to je...“

„A přitom to jde docela lehce.“ Commander Huxley mluvil jako z katedry před námořními kadety. Klidně a s rozvahou. „Stačí, když na vrstvu Norexalu namíříte hypervlny zaměřené přes tofirit. Norexal za pár vteřin zčerná a ztrácí svoji základní vlastnost.“

„Velice jednoduché. Ale přijít na to... Čí je to zásluha?“

„Poula Renoira, Tofira a jejich asistentů.“

Protože POLLUXU nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí, nechal si Dhark podat o důležitém objevu zevrubnou zprávu. Přitom propojil Huxleye i se svými vědci.

„Neuvěřitelné. Skutečně báječné,“ uzavřel Dhark Huxleyho zprávu. „Jen na to přijít. Právě ta nejjednodušší řešení se nejhůř hledají.“

„Úplně mi to vzalo dech,“ řekl Voncev.

„Takže se můžeme k Arimu vrátit s lehčím srdcem,“ konstatoval Dhark.

„Cože? Vy tam skutečně chcete letět?“

„Ale jistě. Gianti jsou inteligentní bytosti. Je naší povinností jim proti Nor-exu pomáhat. Navíc je to příležitost, jak si je morálně zavázat.“

„Pokud nějakou morálku znají,“ poznamenal Manu Čobe.

Ren Dhark si ho změřil.

„Už zase pochybujete, Manu?“

„Jistě. Pochybování je součástí podstaty pozemšťanů. Odvážím se

tvrdit, že bez této vlastnosti bychom už dávno neexistovali.“

„To je možné,“ pokrčil Dhark rameny. „Ale konec filozofování. Nejdřív ze všeho teď musíme pomoci POLLUXU, a potom rychle zpátky za Gianty.“

Huxley mu naslouchal.

„Rád bych letěl s vámi,“ řekl.

„Vřelé díky, commandere. Umím si vaší nabídky vážit,“ odvětil Ren Dhark. „Ale musím vás požádat, abyste se s POLLUXEM vrátil na Zem. Jednak vaše posádka zřejmě není zrovna připravena do další akce, a pak bude dobře, když o nás na Zemi budou mít nějaké informace.“

„Mhm. Oukej, Dharku. Takže teď bych vás poprosil, abyste naši kocábce pomohl se startem.“

„Jistě. Nyní posadím POINT OF na POLLUX. Dávejte, prosím, dobrý pozor, abyste netransitoval dřív nebo později, než na nule countdownu. Přesně na nule, jasné?“

„Spolehněte se.“

I poslední záchranný manévr vyšel. Huxley v ochraně intervalu zásobil loď energií a posléze transitoval.

Zhruba minutu po transici se Huxley ozval v hyperspojení. Stejně jako předcházející kapitáni i on stvrdil úspěšnost skoku hyperprostorem do bezpečí, poděkoval a popřál hodně štěstí při akci nad Arimem. Potom ohlásil zpětný let k Zemi.

Dhark ho potvrdil a přepnul spojení na palubní rozhlas.

„Dhark všem,“ řekl pevným hlasem. „Máte za sebou náročné hodiny a jistě byste si zasloužili odpočinek. Přesto však musíme ihned na Arim, na planetu Giantů. Ve svých hyperanténách máme účinnou zbraň proti Nor-exu. Pokud se Nor-ex ještě nachází u Arimu. Také bych chtěl říct, že vám nechci zamlčet nebezpečnost našeho zákroku. Nevíme, zda to monstrum nedisponuje dalšími způsoby, jak se nám stát nebezpečným. To je vše.“

Dhark vypnul spojení a otočil se k mužům ve velínu.

„Zpětný let k Arimu. Transice až do vzdálenosti tří světelných let od Arimu. Zbytek uletíme nadsvětelnou rychlostí.“

Otočil se ke Grappovi: „Ihned po transici vyhlížet Nor-ex. Naše životy mohou záviset na tom, zda ho včas zaměříme.“

* * *

Hvízdání se vystupňovalo na neúnosnou míru. Pak zmlklo a obraz v obrazových koulích se rázem změnil. Dominovalo na nich hluboce žluté slunce, kolem kterého mimo jiné kroužila i planeta Arim.

„Grappo?“

Zaměřovač pochopil.

„Okamžik. Přístroje se teprve nastavují.“ Pak zmlkl a chvíli pozoroval obrazovky. Charakteristickou malou křivku na energetickém zaměřovači ihned poznal.

„Je tady,“ řekl rychle.

„Ve směru letu?“

„Ne. Žlutý sektor, 24/14/03.“

„Pořád sledovat,“ rozkázal Dhark. „Nejdřív letíme k Arimu.“

Zatímco se POINT OF řítila k mateřské planetě Giantů, Ren Dhark se snažil telepaticky spojit s Calem.

Já, Dhark, jsem zase tady. Řekněte, jak vám mám pomoci.

Čekal okamžitou odpověď, ale jakkoli pozorně naslouchal, nic nepřicházelo.

Odpovězte.

Zase nic. .

Ren Dhark volá Cal Giantů. Odpovězte.

Kvůli lepšímu soustředění ta slova pronesl nahlas. Podle zamyšleného výrazu jeho přátelé poznali, že nedostává žádnou odpověď. Často sice Cal mluvil se všemi, ale občas jenom s Dharkem.

„Možná se Nor-ex mezitím zmocnil Calu,“ přemítal Doraner.

„To je docela dobře možné,“ odvětil Ren Dhark.

Soustředěně sledoval na obrazové kouli rychle se blížící planetu Arim. Mechanicky začal brzdít letovou rychlost. Napevno počítal s odpovědí Calu. Nyní nevěděl, co se děje. Přinejmenším mu však bylo jasné, že se musejí tak či onak připravit na Nor-ex.

„Vysuňte hyperantény,“ rozkázal. „Propojte s krystaly tofiritu. Antény budou podřízeny zbrojařům. V případě nutnosti budou použity jako zbraně proti Nor-exu.“

Šéfové obou zbraňových centrál stvrdili příjem. Krátce nato hlásila spojová centrála splnění úkolu.

„Zase tu máme lehké otřesy prostoru,“ řekl Grappa. „Nor-ex zřej-

mě znovu polyká další mraznici plnou Giantů.“

„Hned se uvidí,“ řekl Dhark. Naplno brzdil let. Arim byl na projekci podoben už velkému žlutému lívanci.

„Obrazovou kouli přepnout na podpovrchové pozorování!“

„Rozkaz.“

Doraner přepnul projekci na hyperbázi. Omezil ji opět na hloubku do 1 000 metrů. Obraz se okamžitě změnil. Všude pod povrchem Arimu byly vidět drobné krychličky.

„Sakra, ta planeta je tím snad vydlážděná,“ překvapeně vyhrkl Voncev.

„Gianti. Miliardy Giantů.“ šeptal Ren Dhark. Nahlas pak řekl: „Grappo, kde právě probíhá útok Nor-exu?“

„Pozdě,“ řekl Grappa a ukázal na jedno místo. „Je pryč. Právě ho chňapnul.“

„Tak počkáme, až si ta příšera vybere další,“ přikázal Dhark. „Musíme zjistit, jak silné je naše hyperzáření...“

Čekali. Další útok Nor-exu bylo možno na přístrojích zachytit. Nevěděli, kde se to stane. Monstrum zatím však sebralo mraznice jen na převrácené straně planety. Nebylo důvodu se obávat, že změní taktiku, což ulehčovalo pozorování.

Nervy drásající čekání trvalo déle než hodinu. Nor-ex byl stále přítomen. Ve velínu se rozvíjely debaty o jeho podobě. Navíc se tu mluvilo o tom, zda má či nemá inteligenci.

„Tuhle otázku bychom si snadno mohli zodpovědět, kdybychom věděli, co s těmi mraznicemi dělá,“ řekl Doraner.

„A co udělal s našimi pěti loděmi,“ doplnil ho Warren.

„To bychom museli vědět, kde jsou,“ namítal Ren Dhark. Seděl vedle Vonceva u řídicího panelu a napjatě čekal na hlášení zaměřovačů. Nespouštěli přístroje ani na okamžik z očí.

Totéž platilo pro osádky zbraňových centrál. Všechny zbraňové antény automaticky směřovaly proti neviditelnému protivníkovi.

Napjatá nečinnost byla k nevydržení. Po hodině čekání si lidé už z hloubi duše přáli, aby Nor-ex znovu zaútočil. Jen aby to čekání už konečně skončilo.

A útok přišel.

„Už je to tady!“ zvolal Grappa. „Energetické dráhy, které tu mám, Nor-ex potřebuje na nanášení Norexalu...“

„Grappo!“ ozval se Dhark. „Kde? Kde útočí?“

Chvilku to Grappovi trvalo, ale pak se ozval.

„Mám ho... Je to na kontinente, kde jsme poprvé sledovali zmizení giantského města...“

O pár vteřin později Dhark namířil POINT OF daným směrem. Povrch planety se zdánlivě řtil proti prstencové lodi. Zabrzdil ve výšce 50 kilometrů. Díky pozorovacímu systému to bylo, jako by se dívali z výšky 500 metrů.

„Támhle!“ řekl Dhark a ukázal na obrazovou kouli. „Ta příšera pracuje velice rychle. Je přímo vidět, jak rychle pokrývá objekt Norexalovou vrstvou...“

Byla to pravda. Obrovitá nádoba s Gianty se od krajů začínala zamlžovat.

Ta pravá chvíle pro Dharka.

„Hyperantény pal!!“

Muži ve zbraňových systémech stiskli tlačítka. Antény byly spojeny s cílovými zaměřovači.

„Všechno záleží na tom, jak precizně pracovali vědci na Hope,“ řekl Ren Dhark do hrobového ticha ve velínu. Nikdo se nedokázal odtrhnout od obrazové projekce.

Co bude?

Co se stane?

„Křivky sílí,“ hlásil Grappa.

„To svědčí o vlivu našeho ozařování. Nor-ex si všiml mizení síly Norexalu, tak ji posiluje,“ s nadějí v hlase řekl Doraner. „Kdyby jen...“

„Vrstva se zbarvuje!“ vykřikl Voncev a prstem ukázal na kouli. „Černá! Máme vyhráno!“

„Vyčkejme času,“ skepticky pronesl Ren Dhark. Viděl totéž, co všichni ostatní, ale pro něj to byl teprve začátek. Monstrum muselo přijmout nějaká protipatření. Sotva se dalo čekat, že svoji kořist jen tak beze všeho nechá být.

Jak ale ta jeho protipatření budou vypadat?

Nejdřív nic.

Grappa zaznamenal pouhé zvýšení aktivity při pokládání Norexalu.

„Směrové antény na maximum!¹“ přikázal Dhark. „Tenhle duel musíme za každou cenu vyhrát!“

„Už jedeme na maximum,“ hlásil Glenn Morris.

„Budeme je muset přetížit, Morrisi. Připravte se na to.“

„Dobrá. Snad to antény vydrží...“

Ted' už to vypadalo, že POINT OF souboj vyhraje. Černé zbarvení stěn giantské mraznice temnělo. Takže monstrum nebylo schopno držet krok. Po 43 minutách byla celá vrstva Norexalu zbavena Časové neutrality.

„Hotovo,“ s ulehčením řekl Dhark. Chtěl ještě něco říct, ale vtom se ozval Grappa.

„Monstrum na nás útočí. Přibližuje se! Hrozně rychle! Křivky svědčí o stále větší síle. Vypadá to, že...“

„Máme přece ochranu intervalu,“ uklidňoval ho Voncev a pohledem zkontroloval parametry intervalu. „Tady uvnitř na nás nemá ani sto Nor-exů!“

„Obrazovou kouli přepnout na osobní pozorování,“ přikázal náhle Dhark. Rul Warren ho automaticky poslechl. V tu chvíli nikdo nevěděl, co Dhark zamýšlí.

Obraz v obrazové kouli se změnil. Namísto okolního kosmu sledovali POINT OF ze zdánlivé vzdálenosti 500 metrů.

Dharkovy oči se rozšířily úlekem. Své nejhorší obavy viděl potvrzeny. I ostatní se zděsili.

„Napadl naši loď. Podívejte. Části lodi už jsou potaženy Norexalem. Jak je to možné? Vždyť je interval zapnutý!“ vyhrkl Voncev.

V následující chvíli se ve velínu rozpoutala ohnivá diskuse. Mluvili jeden přes druhého. Všichni měli před očima blízký zánik lodi, ale nikdo proti tomu nic nedělal.

Jenom Ren Dhark.

„Morrisi!“ zařval do mikrofonu. „Maximální energie do směrových krystalů. Zbraňová centrálo! Změna cíle! Palte na Nor-ex!“

Jeho hlas vytrhl ostatní muže z ochromení. O patnáct vteřin později byl Nor-ex pod přímou palbou soustředěné energie hyperantén. Bude to stačit? Jak dlouho vydrží?

Pro muže na lodi to trvalo celou věčnost. Přitom šlo jenom o čtyři minuty a 36 vteřin, jak se později ukázalo.

Na obrazové kouli se ve vesmíru najednou pomalu zjevovalo těleso.

„Osm kilometrů v průměru,“ chraplavě pronesl Grappa. „Mon-

strum...“

„Tofiritové krystaly se začínají tavit,“ hlásil Morris do velínu.

„Přetížení musí trvat. Riskujte výpadek,“ odvětil Dhark.

Věděl, oč jde: buď, anebo...

Nor-ex vypadal jako houba nepravidelných tvarů. Začínal světélkovat a zářit. Čím jasněji zářil, tím slabší byla jeho energetická útočná aktivita.

Vtom se velínem ozval potlačený výkřik. Nor-ex najednou vzplál, na několik vteřin bíle zazářil a pak změnil barvu na temně rudou. V následující chvíli prostorový kontrolér zaměřil silný otřes prostoru.

Nor-ex zmizel.

„Je po něm, anebo utekl?“ zeptal se po chvíli všeobecného mlčení Voncev. „Kde je našich pět zmizelých lodí, a kde je Cal?“

Nikdo mu nedokázal odpovědět.

„Letíme na Arim,“ přikázal Ren Dhark. Přistávací manévr přenechal Voncevovi. Zamyšleně se pak procházel po velínu. Nikdo nevěděl tak dobře jako on, že unikli jenom o vlasek.

Přistoupil k němu Manu Čobe: „Víte, co bych chtěl?“

Dhark zavrtěl hlavou.

„Vidět malého Gianta,“ řekl Čobe.

Dhark se usmál.

„To už si zase myslíte, že Gianti jsou roboti, a ne skutečné živé bytosti?“

„Ještě pořád si to myslím,“ odvětil Manu Čobe. „A chtěl bych v tom mít konečně jasno.“

Pak se otočil k obrazové kouli. POINT OF zvolna klesala k povrchu planety Arim.

V PŘÍŠTÍM SVAZKU VYJDE

H. J. Freiberg:

KOSMICKÝ TEST KYBORGŮ

Na utajeném místě probíhá výcvik Kyborgů, lidí s tělesnou schránkou, zdokonalenou kybernetikou. Kadet Max Skovlik objevuje v pustině cosi, kvůli čemu je schopen ohrozit i Rena Dharka. Mimořádné schopnosti Kyborgů nastolují před lidstvo nové naléhavé otázky...